
USTAWA O KORPUSIE POLICJI PAŃSTWOWEJ

KRYSTYNA ZIEMLAŃSKA

Wrzesień 2012.

Przysięga oficerów i funkcjonariuszy Korpusu Policji Państwowej (KPP)

'Przysięgam Bogu oraz Narodowi Polskiemu na powierzonym mi stanowisku w Korpusie Policji Państwowej dobro obywateli Rzeczypospolitej oraz dobro publiczne mieć zawsze na uwadze; prawom Państwa Polskiego wierności dochować; obowiązki swoje spełniać gorliwie i sumiennie, rozkazy przełożonych wykonywać dokładnie, tajemnicy zawodowej dochować. Tak mi dopomóż Bóg.'

Rozdział 1 Przepisy ogólne

Art. 1.

1. Przywraca się Korpus Policji Państwowej jako narodową, umundurowaną i uzbrojoną formację Policji służącą bezpieczeństwu Państwa oraz obywateli powołaną do życia Ustawą z dnia 24 lipca 1919 r. o Policji Państwowej.
2. Policja państwowa jest organem wykonawczym władz państwowych i samorządowych i ma za zadanie ochronę bezpieczeństwa, spokoju i porządku publicznego.
3. Do podstawowych zadań Korpusu Policji Państwowej jako organu prawa służącemu wykrywaniu oraz zapobieganiu przestępczości zwanym także Policją Państwową (w skrócie 'Policją') należą:
 - 1) wykrywanie i ściganie przestępstw i wykroczeń poprzez prowadzenie śledztw i dochodzeń na podstawie Kodeksu Postępowania Karnego oraz regulaminów Policji
 - 2) prowadzenie działań antyterrorystycznych
 - 3) ochrona bezpieczeństwa publicznego, prewencja jak też zapewnienie spokoju w miejscach publicznych
 - 4) współdziałanie w tym zakresie z organami państwowymi, samorządowymi i organizacjami społecznymi,
 - 5) współdziałanie z policjami innych państw oraz ich organizacjami międzynarodowymi, na podstawie umów i porozumień międzynarodowych oraz odrębnych przepisów;
 - 6) inicjowanie i organizowanie działań mających na celu zapobieganie popełnianiu przestępstw i wykroczeń oraz zjawiskom kryminogennym
 - 7) gromadzenie, przetwarzanie oraz przechowywanie kryminalnych danych informatycznych
 - 8) udzielanie informacji uprawnionym organom oraz instytucjom w zakresie kryminalnych danych informatycznych oraz funkcjonowania Korpusu Policji Państwowej.

Art. 2.

1. W zakresie, trybie i na zasadach określonych w odrębnych przepisach zadania przewidziane dla Policji wykonuje w Polskich Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz w stosunku do żołnierzy Żandarmeria Wojskowa .

2. Policjanci oraz funkcjonariusze Korpusu Policji Państwowej realizują swe zadania określone przepisami Kodeksu Postępowania Karnego ,Kodeksu Karnego oraz zarządzeń, rozporządzeń i innych wewnętrznych przepisów których dotyczy Ustawa z wyłączeniem Kodeksu Postępowania Administracyjnego.

Rozdział 2

Organizacja Korpusu Policji Państwowej :

Art. 3.

1. Korpus Policji Państwowej jest organizowany i wyszkolony na wzór wojskowy i podlega Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz Ministrowi Sprawiedliwości
2. Organizacja Korpusu Policji Państwowej jest przystosowana do administracyjnego podziału państwa , składa się z oficerów Korpusu oraz innych funkcjonariuszy i dzieli się na następujące rodzaje służb i wydziałów:
 - 1) Komendy Głównej ze Sztabem Głównym w stolicy Państwa z Centralnym Archiwum
 - 2) komendy okręgowe, łączące kilka lub kilkanaście komend powiatowych,
 - 3) komendy powiatowe, odpowiadające terytorialnie powiatom,
 - 4) komisariaty, obejmujące większe miasta w powiatach lub dzielnice w dużych miastach,
 - 5) posterunki stałe w gminach.
 - 6) w miastach, stanowiących samodzielną jednostkę administracyjną, policja organizowana jest na prawach komendy powiatowej lub okręgowej.

2. Wydziałów Policji przy Komendzie Głównej oraz przy Komendach Wojewódzkich z referatami :

- 1) Wydział Śledczy oraz Wydział Dochodzeniowy w skład których wchodzi:
 - 2) sekcje detektywów policyjnych
 - 3) laboratorium kryminalistyczne
 - 4) sekcje konwojowe
 - 5) jednostki specjalnego przeznaczenia
 - 6) sekcje tresury psów policyjnych
 - 7) referaty służbowe ds. spraw kryminalnych

3. W Komendzie Głównej, w Komendach Wojewódzkich oraz w Komendach Powiatowych działają wydziały z referatami służbowymi:

- 1) Wydział łączności i informatyki
- 2) Wydział doskonalenia kadr i szkoleń z sekcją sportową oraz sekcją psychologów kryminalnych

- 3) Wydział administracji i finansów
- 4) Wydział logistyki, transportu, zaopatrzenia
- 5) Wydział prasowy i komunikacji społecznej
- 6) Wydział wewnętrzny
- 7) Wydział personalny z referatami :
 - a) referat spraw oficerskich
 - b) referat spraw szczególnych
 - c) referat kandydatów kontraktowych
 - d) referat emerytalny
 - e) referat wojskowy
 - f) referat kobiecy dla kobiet w służbie czynnej
 - g) referat służbowy do spraw przetwarzania danych osobowych

oraz informacji niejawnych

4. Wydziały oraz referaty powołuje się w Komendach Powiatowych oraz Komisariatach w zależności od rzeczywistych potrzeb organizacyjnych. Komendant Główny w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych określi wydziały oraz referaty niezbędne w Komendach Powiatowych oraz w Komisariatach.

Art.4. Podstawowym celem działalności samodzielnych referatów służbowych jest:

1. gromadzenie oraz przetwarzanie i analizowanie w systemach informatycznych danych, w tym danych osobowych funkcjonariuszy, danych pochodzących z prowadzonych lub nadzorowanych na podstawie ustawy postępowań oraz z udziału w śledztwach i innych postępowaniach, danych administracyjnych, danych osobowych dotyczących przebiegu służby, realizacji bieżących zadań w formie raportów służbowych, przebytych szkoleń, awansów, nagan i innych w formie karty osobowej oraz przekazywanie tych danych i wyników Ministrowi Sprawiedliwości oraz Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

2. administratorem tych danych, w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie danych osobowych, gromadzonych i przetwarzanych w ogólnokrajowych systemach informatycznych prokuratury jest Minister Spraw Wewnętrznych

Art.5. 1. Do zadań Komendanta Głównego należą czynności wykonawcze w zakresie organizacji, administracji, zaopatrzenia, uzbrojenia oraz uzupełnień i wyszkolenia policji w państwie.

2. Komendantowi głównemu policji podlegają bezpośrednio komendanci okręgowi.

Przeniesienia służbowe funkcjonariuszy policji w granicach okręgu zarządza okręgowy komendant. Przeniesienia powiatowych oraz okręgowych komendantów policji zarządza Minister Spraw Wewnętrznych

3. Okręgowi komendanci są zwierzchnią władzą policji w okręgu i załatwiają wszystkie sprawy, związane z organizacją, administracją, uzupełnieniem i wyszkoleniem policji w okręgu.

4. Na czele policji w powiecie stoi komendant powiatowy policji. Na czele komisariatu — komisarz policyjny.

5. Organizacje głównej komendy i komend okręgowych policji określają specjalne przepisy, wydane przez Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

6. W zakresie organizacji, administracji, zaopatrzenia, uzupełnień i wyszkolenia policja podlega głównemu komendantowi i okręgowym komendantom.

7. W zakresie służby bezpieczeństwa publicznego i administracyjnych czynności wykonawczych władz państwowych policja podlega właściwym dla okręgu, powiatu oraz gminy władzom administracyjnym .

8. Ilość członków policji określi w stosunku do liczby ludności i potrzeb miejscowych Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

9. Funkcjonariusze policji korzystają z wszelkich praw i prerogatyw, służących urzędnikom i funkcjonariuszom państwowym.

Art.6. W Komendzie Głównej tworzy się Referat Ogólny do zbierania danych z innych referatów oraz Kancelarię Główną Komendy. Kancelaria prowadzi rejestr korespondencji przychodzącej oraz wychodzącej a także korespondencji przekazywanej drogą służbową.

Art.7. 1. W skład Korpusu Policji Państwowej wchodzi także Policijna Straż Miejska oraz sekcje :

- 1) patrolowa
- 2) porządkowa
- 3) interwencyjna

4) Kawaleryjska Policja Konna- z przeznaczeniem do patrolowania terenów ekologicznych, górskich, parków przyrody i innych które określa rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Komendantem Głównym Korpusu Policji Państwowej.

5) W skład Korpusu Policji Państwowej może wchodzić także Policja komunalna, sądowa , kolejowa i samorządowa.

2. Szczegółowy zakres zadań i zasady organizacji poszczególnych sekcji Policijnej Straży Miejskiej oraz Kawaleryjskiej Policji Konnej określa, w drodze rozporządzenia, Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Komendantem Głównym Korpusu Policji Państwowej.

Art.8. 1. W skład Policji wchodzi również:

1) Wyższa Szkoła Policji oraz ośrodki szkolenia zawodowego oraz wojskowego Szkoły te prowadzone są metodą wojskową. Komendanci szkół wini posiadać wojskowe wykształcenie.

2) wyodrębniona jednostka specjalna komandosów do zadań antyterrorystycznych

3) drukarnia policyjna przeznaczona do druku wszelkich druków służbowych oraz publikacji Korpusu Policji Państwowej,

4) jednostki badawczo- rozwojowe

2. Organizację i zakres działania Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie ,drukarni policyjnej oraz innych szkół, placówek i ośrodków a także tryb powoływania i odwoływania Komendanta Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie oraz kadry naukowej reguluje odrębne rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych..

3. Organizację drukarni policyjnej określa właściwe rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Komendantem Głównym Korpusu Policji Państwowej.

4. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Komendantem Głównym Korpusu Policji Państwowej ustali oraz zatwierdzi standaryzowane wzory druków policyjnych dla poszczególnych komend , komisariatów , wydziałów oraz posterunków.

5. Druki dzielą się na druki oraz formularze przeznaczone do wewnętrznego oraz zewnętrznego stosowania.

6. Drukiem przeznaczonym do wewnętrznego stosowania jest każdy formularz protokolarny dotyczący wykonywanych zadań oraz czynności policjantów, funkcjonariuszy a także czynności administracyjnych wydziałów oraz referatów.

7. Drukiem zewnętrznym jest każde pismo urzędowe wychodzące oraz przychodzące do i z kancelarii jak też z wydziałów . Każdy druk oraz formularz niezależnie do przeznaczenia powinien zawierać oprócz znaku rozpoznawczego Korpusu Policji Państwowej:

1) herb Państwa

2) herb miasta, powiatu , gminy na obszarze właściwości organu lub jednostki KPP

3) dane adresowe organu lub jednostki KPP

4) miejsce na pieczęć organu / jednostki KPP oraz pieczęć oficera lub funkcjonariusza KPP

5) nazwę wydziału / referatu służbowego

Art. 9.

1. Komendant Główny Korpusu Policji Państwowej jest przełożonym wszystkich oficerów Policji Państwowej zwanych w skrócie 'policjantami' oraz innych funkcjonariuszy. Funkcjonariuszem Korpusu Policji Państwowej jest także każda osoba nie będąca policjantem zatrudniona na służbowym stanowisku administracyjnym w komendach i komisariatach Policji która wykonuje pracę lub określone czynności związane z działalnością Korpusu Policji Państwowej .

2. Do kompetencji Komendanta Głównego Korpusu Policji Państwowej należą w szczególności :wykonywanie czynności oraz zadań z zakresu organizacji, administracji, zaopatrzenia, uzbrojenia, wyszkolenia, nadzoru nad wykonywaniem czynności służbowych przez wszystkich funkcjonariuszy policji państwowej, wydawanie przepisów, rozkazów, regulaminów służbowych oraz składanie sprawozdań z działalności Korpusu Policji Państwowej .

3. Komendanta Głównego Policji powołuje i odwołuje Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych

4. Zastępców Komendanta Głównego Korpusu Policji Państwowej powołuje i odwołuje Minister Spraw Wewnętrznych na wniosek Komendanta Głównego Korpusu Policji Państwowej.

5. W razie zwolnienia stanowiska Komendanta Głównego Policji obowiązki Komendanta Głównego przejmuje I Zastępca Komendanta.
6. Prezydent Rzeczypospolitej powołuje Głównego Inspektora Korpusu Policji Państwowej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych do sprawowania funkcji nadzoru i kontroli Głównego Korpusu Policji Państwowej. Zakres kompetencji i uprawnień Głównego Inspektora Korpusu Policji Państwowej określa rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych
7. Główny Inspektor Korpusu Policji Państwowej działający przy przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych odpowiada zarówno przed Ministrem Sprawiedliwości jak też przed Rządem oraz Sejmem RP.

Art. 10.

Komendant Stołeczny Policji wykonuje zadania i kompetencje odpowiadające zadaniom i kompetencjom Komendanta Wojewódzkiego Policji na obszarze Miasta Stołecznego Warszawy.

Art. 11.

1. Komendantów Okręgowych, Komendanta Stołecznego Korpusu Policji Państwowej, Komendantów Powiatowych oraz ich zastępców i komisarzy powołuje i odwołuje Komendant Główny Policji a zatwierdza Minister Spraw Wewnętrznych
2. Na stanowiska służbowe Wydziałów które określa Art.3 .2.3. oraz Policyjnej Straży Miejskiej powołują Komendanci Komend Okręgowych oraz Powiatowych zaś kandydatury zatwierdza Komendant Główny Policji.
3. Komendant Główny Korpusu Policji Państwowej odpowiada w zakresie sprawowania swojej funkcji oraz nadzoru nad działalnością Korpusu Policji Państwowej przed Ministrem Spraw Wewnętrznych
4. Minister Spraw Wewnętrznych właściwym rozporządzeniem określi tryb składania sprawozdań przez Komendanta Głównego Korpusu Policji Państwowej z działalności oraz sprawowania nadzoru nad Korpusem Policji Państwowej.

Art. 12.

1. Komendant Okręgowy Policji oraz Komendant Powiatowy Policji są przełożonymi oficerów oraz innych służb Korpusu Policji Państwowej na terenie swojego działania.
2. Dla skontrolowania i pogłębienia wojskowego wychowania i wyszkolenia policji wyznacza Minister Spraw Wojskowych na wniosek Ministra Sprawiedliwości komisje wojskowe, które przeprowadzają doraźne inspekcje oraz przedstawiają swoje wnioski.
3. Minister Spraw Wojskowych na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych odkomenderowuje do policji oficerów do służby stałej i kontraktowej.

Art. 13.

1. Komendant Główny Policji określa:

1) szczegółowe zasady organizacji i zakres działania komend, komisariatów i innych jednostek organizacyjnych Policji,

- 2) metody i formy wykonywania zadań przez poszczególne służby policyjne
 - 3) programy doskonalenia zawodowego policjantów,
 - 4) zakres oraz szczegółowe warunki, tryb przeprowadzania oraz zasady oceniania testu sprawności fizycznej oraz intelektualnej policjantów
 - 5) szczegółowe zasady szkolenia zwierząt wykorzystywanych do realizacji zadań Policji, a także normy ich wyżywienia,
 - 6) szczegółowe warunki bezpieczeństwa i higieny służby
 - 7) regulaminy służby zawodowej policjantów
2. Komendant Główny oraz Komendant Okręgowy Korpusu Policji Państwowej nie mogą tworzyć i likwidować ośrodków szkolenia policji ani jednostek terenowych Korpusu Policji Państwowej bez porozumienia z Ministrem Spraw Wewnętrznych

Art. 14.

Komendant Okręgowy Policji w porozumieniu z Komendantem Głównym Policji tworzy, w razie potrzeby, komisariat kolejowy, wodny, lotniczy lub inny komisariat specjalistyczny. Komendanci komisariatów specjalistycznych podlegają właściwemu terytorialnie komendantowi okręgowemu Policji.

Art. 15.

1. Komendant powiatowy Policji może tworzyć posterunki Policji na zasadach określonych przez Komendanta Głównego Korpusu Policji Państwowej.
2. Do zadań posterunku Policji należy w szczególności:
 - 1) przyjmowanie zgłoszeń oraz zawiadomień o przestępstwie
 - 2) wykonywanie czynności ustawowych związanych z zawiadomieniem o przestępstwie
 - 3) patrolowanie
 - 4) wykonywanie zadań zleconych przez władze miejscowe
 - 5) udzielanie pomocy pokrzywdzonym oraz ofiarom przestępstw

Art. 16.

1. Komendanci Powiatowi Korpusu Policji Państwowej składają roczne sprawozdania ze swojej działalności, a także informacje o stanie porządku i bezpieczeństwa publicznego Komendantom Wojewódzkim zaś Komendant Wojewódzki Komendantowi Głównemu.

Art. 17.

1. Minister Sprawiedliwości ustala wraz z Komendantem Głównym oraz Generalnym Inspektorem :
 - 1) uzbrojenie Policji,
 - 2) umundurowanie, dystynkcje i znaki identyfikacyjne policjantów
 - 3) zasady i sposób noszenia umundurowania oraz orderów, odznaczeń, medali i odznak,
 - 4) normy umundurowania,
 - 5) wzór i tryb nadawania sztandaru jednostkom organizacyjnym Policji,
 - 6) wzór odznak policyjnych oraz szczegółowe zasady i tryb ich nadawania policjantom.
2. Minister Spraw Wewnętrznych określa zasady naliczeń etatowych w Policji w

porozumieniu z Ministrem Finansów oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych .

2.1) Dysponentem budżetu Korpusu Policji Państwowej a także płac i wynagrodzeń jest Ministerstwo Spraw Wewnętrznych .

Art. 18.

1. Koszty związane z funkcjonowaniem Korpusu Policji Państwowej oraz koszty etatów są pokrywane z budżetu państwa.

2. Jednostki badawczo-rozwojowe oraz inne ośrodki szkoleniowe przeznaczone dla Korpusu Policji Państwowej finansowane z budżetu państwa otrzymują dotacje celowe i podmiotowe na finansowanie działalności bieżącej związanej z wykonywaniem ustawowych zadań Policji określonych przez Ustawę do których należą także :

3. utrzymanie, prowadzenie i rozwój baz danych oraz zadań Korpusu Policji Państwowej które określa rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Komendantem Głównym Korpusu Policji Państwowej oraz Głównym Inspektorem KPP.

Rozdział 3

Zakres uprawnień Korpusu Policji Państwowej.

Art. 19.

1. W granicach swych zadań Korpus Policji Państwowej w celu rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania przestępstw i wykroczeń wykonuje czynności: śledcze, dochodzeniowe , operacyjno-rozpoznawcze jak też administracyjno-porządkowe.

2. Policja wykonuje również czynności na polecenie sądu, prokuratora, organów administracji państwowej i samorządu terytorialnego w zakresie, w jakim obowiązek ten został określony w przepisach KPK.

3. Policjanci w toku wykonywania czynności służbowych mają obowiązek respektowania godności ludzkiej oraz przestrzegania i ochrony praw człowieka.

4. Policja w celu realizacji ustawowych zadań może korzystać z danych o osobie, w tym również w formie zapisu elektronicznego, uzyskanych przez inne organy, służby i instytucje państwowe w wyniku wykonywania czynności śledczych oraz operacyjno- rozpoznawczych oraz przetwarzać je bez wiedzy i zgody osoby, której dane te dotyczą wyłącznie w związku z prowadzonym postępowaniem.

5. Administrator danych, o których mowa w ust. 4, jest obowiązany udostępnić określone dane osobowe upoważnionemu policjantowi.

5.1. Policja w zakresie koniecznym do wykonywania jej ustawowych zadań, korzysta z informacji kryminalnej zgromadzonej w Krajowym Centrum Informacji Kryminalnych.

2. Policjanci wykonując czynności ustawowe mają prawo:

3) legitymowania osób w celu ustalenia ich tożsamości,

4) zatrzymywania osób w trybie i przypadkach określonych w przepisach Kodeksu Postępowania Karnego

5) zatrzymywania osób pozbawionych wolności, które na podstawie zezwolenia właściwego organu opuściły areszt śledczy albo zakład karny i w wyznaczonym terminie nie powróciły do niego,

6) pobierania od osób wymazu ze służówki policzków:

a) w trybie i przypadkach określonych w przepisach Kodeksu Postępowania Karnego,

- b) w celu identyfikacji osób o nieustalonej tożsamości oraz osób usiłujących ukryć swoją tożsamość, jeżeli ustalenie tożsamości w inny sposób nie jest możliwe,
- c) pobierania materiału biologicznego ze zwłok ludzkich o nieustalonej tożsamości,
- 8) przeszukiwania osób i pomieszczeń w trybie i przypadkach określonych w przepisach Kodeksu postępowania karnego
- 9) dokonywania kontroli osobistej, a także przeglądania zawartości bagaży i sprawdzania ładunku w portach i na dworcach oraz w środkach transportu lądowego, powietrznego i wodnego, w razie istnienia uzasadnionego podejrzenia popełnienia czynu zabronionego pod groźbą kary,
- 10) obserwowania i rejestrowania przy użyciu środków technicznych obrazu zdarzeń w miejscach publicznych
- 11) zwracania się o niezbędną pomoc do organów, urzędów jak również zwracania się w nagłych wypadkach do każdej osoby o udzielenie doraźnej pomocy, w ramach wykonywanych zadań; osoba do której policjant zwróci się o doraźną pomoc nie ma obowiązku jej udzielać zwłaszcza pod presją lub inną formą przymusu;
13. Minister Sprawiedliwości określi wraz z Komendantem Głównym w drodze rozporządzenia, warunki, jakim powinny odpowiadać pomieszczenia w jednostkach organizacyjnych Policji przeznaczone dla osób zatrzymanych lub doprowadzonych w celu wytrzeźwienia oraz udzielenia pierwszej pomocy jak też regulamin pobytu osób w tych pomieszczeniach, uwzględniając ich lokalizację i wyposażenie, niezbędne części składowe oraz warunki techniczne pomieszczeń i ich wyposażenia.

Art. 20.

Funkcjonariusz Policji ma prawo zatrzymania sprawców przemocy w rodzinie stwarzających bezpośrednio zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego natychmiast na podstawie zgłoszenia wraz z udzieleniem pomocy ofiarom przemocy.

Art. 21.

1. W razie uporczywego niepodporządkowania się wydanym na podstawie prawa poleceniom organów Policji lub jej funkcjonariuszy, policjanci mogą stosować następujące środki przymusu bezpośredniego wobec sprawców oraz podejrzanych przez policjantów oraz jednostki specjalnego przeznaczenia :

- 1) fizyczne, techniczne i chemiczne środki służące do obezwładniania bądź konwojowania osób oraz do zatrzymywania pojazdów,
- 2) pałki służbowe i kajdanki
- 3) wodne środki obezwładniające,
- 4) psy i konie służbowe,
- 5) pociski niepenetracyjne, miotane z broni palnej
- 6) pociski penetracyjne w razie zagrożenia życia policjanta lub zmuszenia sprawcy lub podejrzanego do zatrzymania się , jeśli inne środki przymusu okażą się niewystarczające

2. Policjanci mogą stosować jedynie środki przymusu bezpośredniego odpowiadające potrzebom wynikającym z istniejącej sytuacji i niezbędne do osiągnięcia podporządkowania się wydanym poleceniom.

3. Minister Spraw Wewnętrznych określi w drodze rozporządzenia rodzaj akcji oraz sposób wykonywania zadań przez jednostki specjalnego przeznaczenia w

akcjach i czynnościach policji, wraz z wyposażeniem, uzbrojeniem i wyszkoleniem jednostek specjalnego przeznaczenia.

Art. 22.

1. Jeżeli środki przymusu bezpośredniego okazały się niewystarczające lub ich użycie, ze względu na okoliczności danego zdarzenia, nie jest możliwe, policjant ma prawo użycia broni palnej :

1) w celu odparcia bezpośredniego i bezprawnego zamachu na życie, zdrowie lub wolność policjanta lub innej osoby oraz w celu przeciwdziałania czynnościom zmierzającym bezpośrednio do takiego zamachu,

2) przeciwko osobie nie podporządkowującej się wezwaniu do natychmiastowego porzucenia broni lub innego niebezpiecznego narzędzia, którego użycie zagrozić może życiu, zdrowiu lub wolności policjanta albo innej osoby,

3) przeciwko osobie, która usiłuje bezprawnie, przemocą odebrać broń palną policjantowi lub innej osobie uprawnionej do posiadania broni palnej,

4) w celu odparcia zamachu na mienie państwowe

5) w bezpośrednim pościgu za osobą, wobec której istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia zabójstwa, zamachu terrorystycznego, uprowadzenia osoby w celu wymuszenia okupu lub określonego zachowania, rozboju z użyciem broni palnej, umyślnego ciężkiego uszkodzenia ciała, zgwałcenia, podpalenia lub umyślnego spowodowania w inny sposób niebezpieczeństwa powszechnego dla życia albo zdrowia, zwłaszcza, jeśli sprawca lub podejrzany schroniła się ona w miejscu trudno dostępnym i grozi użyciem broni lub zabiciem innych osób;

6) w celu ujęcia lub udaremnienia ucieczki osoby zatrzymanej, tymczasowo aresztowanej lub odbywającej karę pozbawienia wolności, jeśli stanowi zagrożenie dla otoczenia.

Art. 23.

1. Przy wykonywaniu czynności śledczych, dochodzeniowych oraz operacyjno-rozpoznawczych, podejmowanych przez Policję w celu wykrycia oraz ustalenia sprawców poważnych przestępstw jak też poszukiwania dowodów policja przeprowadza operacyjny wywiad śledczy, który może polegać na zarządzeniu rozpoznania terenu, osób, powiązań osobistych i zawodowych, ustaleniu świadków, rodzaju poszukiwanych dowodów oraz metod ich poszukiwania i ustalania jak też innych czynności stosownie do zakresu śledztwa oraz dochodzenia oraz zgodnie z przepisami KPK.

2. Zarządzenie operacyjnego wywiadu powinno zawierać w szczególności:

1) cel, czas i rodzaj akcji

2) numer/ sygnatura sprawy i jej kryptonim

3) opis przestępstwa lub domniemanie popełnienia przestępstwa

4) okoliczności

5) dane osobowe sprawcy lub podejrzanego

6) dowody, ich rodzaj, ślady na miejscu przestępstwa oraz inne narzędzia i przedmioty związane z przestępstwem

7) świadkowie

- 8) inne dane stosownie do zakresu śledztwa lub dochodzenia
- 9) dane jednostki policji, wydziału oraz dane policjanta

Art. 24.

1. Policja może pobierać, uzyskiwać, gromadzić, przetwarzać i wykorzystywać w celu realizacji zadań ustawowych informacje, w tym dane osobowe, o osobach podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, nieletnich dopuszczających się czynów zabronionych przez ustawę jako przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego, osobach o nieustalonej tożsamości lub usiłujących ukryć swoją tożsamość oraz o osobach poszukiwanych, także bez ich wiedzy i zgody oraz je przetwarzać w operacyjnej bazie danych.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1 obejmują także stosownie do okoliczności oraz rodzaju czynności :

- 1) dane dotyczące kodu genetycznego
- 2) odciski linii papilarnych,
- 3) zdjęcia, szkice i opisy wizerunku,
- 4) cechy i znaki szczególne, pseudonimy,
- 5) informacje o:
 - a) miejscu zamieszkania lub pobytu,
 - b) wykształceniu, zawodzie, miejscu i stanowisku pracy oraz sytuacji materialnej i stanie majątku,
 - c) dokumentach i przedmiotach, którymi się posługują,
 - d) rodzinie sprawcy, podejrzanego oraz świadków,
 - e) stanie zdrowia sprawcy, podejrzanego oraz świadków,

Art. 25.1. Policja informacje uzyskane drogą wywiadu a dotyczące korupcji osób państwowych jak też wszelkiej działalności finansowej podmiotów gospodarczych godzącej w bezpieczeństwo finansowe państwa przekazuje CBA wraz z przetwarzanymi danymi o t tych podmiotach osobach , a także informacjami stanowiącymi tajemnicę bankową jeśli

2. Informacje i dane, o których mowa w ust. 3, oraz informacje związane z przekazywaniem tych informacji i danych podlegają ochronie przewidzianej w przepisach o ochronie informacji niejawnych i mogą być udostępniane jedynie uprawnionym funkcjonariuszom.

3. Akta zawierające te informacje i dane udostępnia się sądom i prokuratorom jeżeli następuje to w celu ścigania karnego na pisemny wniosek tych organów.

4. Informacje i dane, o których mowa w Art. 25 udostępnia się na podstawie postanowienia wydanego przez Komendanta Głównego Policji albo Komendanta Wojewódzkiego oraz Powiatowego Policji .

5. Postanowienie o którym mowa w ust. 5, powinno zawierać:

- 1) numer sprawy i jej kryptonim, jeżeli został ustalony,
- 2) opis wyników śledztwa lub przestępstwa z ewentualnym podaniem jego kwalifikacji prawnej lub bez kwalifikacji
- 3) okoliczności uzasadniające potrzebę udostępnienia informacji i danych,
- 4) wskazanie podmiotu, którego informacje i dane dotyczą,
- 6) rodzaj i zakres informacji niejawnych i chronionych

7).Organ Policji pisemnie informuje CBA o podmiocie, którego informacje i dane dotyczą, oraz o osobie policjanta upoważnionego do ich przekazania.

Art.26. Policja w celu zapobieżenia lub wykrycia przestępstw oraz identyfikacji osób może uzyskiwać, gromadzić i przetwarzać informacje, w tym również dane osobowe ze zbiorów prowadzonych na podstawie odrębnych przepisów przez organy władzy publicznej, a w szczególności z Krajowego Rejestru Karnego oraz Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności. Administratorzy danych gromadzonych w tych rejestrach są obowiązani do nieodpłatnego ich udostępniania.

Art.27. 1. Organy władzy publicznej prowadzące rejestry, o których mowa w ust. 15, mogą, w drodze decyzji, wyrazić zgodę na udostępnianie za pomocą urządzeń telekomunikacyjnych informacji zgromadzonych w rejestrach jednostkom organizacyjnym Policji, bez konieczności składania pisemnych wniosków, jeżeli jednostki te :

- 1) posiadają urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane uzyskał,
- 2) posiadają zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania,
- 3) jest to uzasadnione specyfiką lub zakresem wykonywania zadań albo prowadzonej działalności.

2. Dane osobowe zebrane w celu wykrycia przestępstwa przechowuje się przez okres, w którym są one niezbędne dla realizacji ustawowych zadań wykonywanych przez Policję. Organy Policji dokonują weryfikacji tych danych nie rzadziej niż co 10 lat od dnia uzyskania informacji, usuwając dane zbędne.

3. Dane osobowe ujawniające pochodzenie rasowe lub etniczne, przynależność wyznaniową, partyjną lub związkową oraz dane o stanie zdrowia, nałogach lub życiu prywatnym osób podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego lub prywatnego które nie zostały skazane za przestępstwa mające związek z tymi danymi podlegają zniszczeniu po umorzeniu postępowania przez prokuraturę lub sąd i nie są przechowywane w bazie danych Policji o informacjach niejawnych. W innym przypadku dane te są przechowywane we właściwej operacyjnej bazie danych.

4. Minister Sprawiedliwości określi w porozumieniu z Komendantem Głównym Policji w drodze rozporządzenia rodzaje służb policyjnych uprawnionych do niszczenia oraz przechowywania jak też korzystania z tych zbiorów, wzory dokumentów obowiązujących przy przetwarzaniu danych uwzględniając potrzebę ochrony danych przed nieuprawnionym dostępem.

Art. 28.

W związku z wykonywaniem zadań wymienionych w art. 1 ust. 2 Policja zapewnia ochronę form i metod realizacji zadań, informacji oraz własnych obiektów i danych identyfikujących policjantów.

Art.29. 1. Przy wykonywaniu specjalnych czynności śledczych ,dochodzeniowych oraz operacyjno-rozpoznawczych oznaczonych specjalnym kryptonimem policjanci mogą posługiwać się dokumentami wewnętrznymi które uniemożliwiają ustalenie danych identyfikujących policjanta ze względu na jego bezpieczeństwo oraz środków, którymi posługuje się przy wykonywaniu zadań służbowych.

2. Minister Sprawiedliwości określi i zatwierdzi w porozumieniu z Komendantem Głównym w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb wydawania

kryptonimów oraz dokumentów o których mowa w ust. 2. posługiwania się nimi a także ich przechowywania uwzględniając rodzaje dokumentów i cel, w jakim są wydawane, posługiwania się i przechowywania dokumentów, czas, na jaki wydawane są dokumenty, czynności zapewniające ochronę dokumentów oraz ich sposób ich ewidencji.

Art. 30.

1. W celu wykrywania przestępstw Policja może mieć udostępniane dane telekomunikacyjne oraz może je przetwarzać.

2. Podmiot prowadzący działalność telekomunikacyjną udostępnia nieodpłatnie dane telekomunikacyjne:

- 1) policjantowi uprawnionemu przez Komendanta Głównego Korpusu Policji Państwowej, Komendanta Wojewódzkiego oraz Komendanta Powiatowego na obszarze właściwości Komendy.
- 2) udostępnianie danych telekomunikacyjnych odbywa się bez udziału pracowników podmiotu prowadzącego działalność telekomunikacyjną lub przy niezbędnym ich udziale, jeżeli możliwość taka jest przewidziana w odrębnym rozporządzeniu wykonawczym Ministra Spraw Wewnętrznych

5. Udostępnienie Policji danych telekomunikacyjnych może nastąpić za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej jeżeli:

1) wykorzystywane sieci telekomunikacyjne zapewniają:

- a) możliwość ustalenia osoby uzyskującej dane, ich rodzaju oraz czasu, w którym zostały uzyskane,
- b) zabezpieczenie techniczne i organizacyjne uniemożliwiające osobie nieuprawnionej dostęp do danych;

2) jest to uzasadnione specyfiką lub zakresem zadań wykonywanych przez jednostki organizacyjne Policji albo prowadzonych przez nie czynności.

6. Materiały uzyskane w wyniku czynności śledczych lub dochodzeniowych podjętych na podstawie ust. 2, które zawierają informacje mające znaczenie dla postępowania karnego, Policja przekazuje właściwemu miejscowo i rzeczowo prokuratorowi zgodnie z KPK.

Art. 31.

1. Dane dotyczące osób korzystających z usług pocztowych oraz dane dotyczące faktu i okoliczności świadczenia lub korzystania z tych usług mogą być ujawnione Policji i przez nią przetwarzane wyłącznie w celu wykrywania przestępstw oraz ich sprawców.

2. Podmioty uprawnione do świadczenia usług pocztowych, na podstawie ustawy są obowiązane do udostępniania danych, określonych w ust. 1, policjantom wskazanym we wniosku organu Policji.

Art. 32.

1. Komenda Główna Korpusu Policji Państwowej prowadzi bazę danych zawierającą informacje o wynikach analizy kwasu dezoksyrybonukleinowego (DNA), zwaną dalej „bazą danych DNA”, i jest jej administratorem także dla postępowań prowadzonych przez Wywiad i Kontrwywiad Wojskowy.

2. W bazie danych DNA gromadzi się i przetwarza:

- 1) informacje, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do:
 - a) sprawców gwałtów oraz wykorzystywania seksualnego
 - b) zwłok ludzkich o nieustalonej tożsamości,
 - c) śladów nieznanymi sprawców przestępstw,
 - d) zbrodni i innych ciężkich przestępstw
- 2) dane dotyczące osób, o których mowa w ust. 2 obejmują także:
 - a) imiona, nazwiska lub pseudonimy,
 - b) imiona i nazwiska rodowe rodziców tych osób,
 - c) adres, datę i miejsce urodzenia,
 - d) oznaczenie i cechy identyfikacyjne dokumentu tożsamości,
 - e) adres zamieszkania lub miejsce pobytu
 - f) obywatelstwo, narodowość i płeć.
3. Łącznie z bazą danych DNA prowadzi się zbiory próbek pobranych od osoby albo ze zwłok ludzkich, w celu przeprowadzenia analizy kwasu dezoksyrybonukleinowego (DNA), w postaci wymazów ze śluzówki policzków, krwi, cebulek włosów lub wydzielin, a w odniesieniu do zwłok ludzkich materiał biologiczny w postaci próbki z tkanek, zwane dalej „próbkami biologicznymi”.
4. Informacji zgromadzonych w bazie danych DNA udziela się bezpłatnie organom prowadzącym postępowanie karne oraz innym organom prowadzącym czynności identyfikacyjne na ich wniosek.

5. Próbki biologiczne i informacje dotyczące wyników analizy kwasu dezoksyrybonukleinowego (DNA) są przechowywane w bazie danych DNA przez okres 25 lat i wykorzystywane w celu zwalczania przestępstw oraz w celach identyfikacji osób i zwłok.

6. Usunięcia informacji z bazy danych DNA oraz zniszczenia próbek biologicznych dokonuje komisja powołana przez Komendanta Głównego Policji sporządzając z tych czynności protokoły, w stosunku do osób:

- 1) które zostały uniewinnione lub wobec których umorzono postępowanie karne – niezwłocznie po uprawomocnieniu się stosownego orzeczenia,
- 2) o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 3a lit. b) oraz zwłok ludzkich, których tożsamość została ustalona
- 3) które zmarły

Art. 33.

Policja przy wykonywaniu swych zadań może korzystać tylko z pomocy świadków zgodnie z KPK a także z pomocy innych organów jak CBA oraz Wywiad i Kontrwywiad Wojskowy.

Rozdział 3

Bandera i znaki rozpoznawcze

Art. 34.

Jednostki pływające Policji podnoszą jako banderę flagę państwową z herbem Rzeczypospolitej Polskiej, określoną w odrębnych przepisach.

Art. 35.

W czasie wykonywania zadań określonych w ustawie jednostki pływające Policji podnoszą, niezależnie od bandery, flagę Korpusu Policji Państwowej.

Art. 36. Minister Spraw Wewnętrznych określi w porozumieniu z Komendantem Głównym Korpusu Policji Państwowej w drodze rozporządzenia, wzór flagi Policji, okoliczności i warunki jej podnoszenia oraz sposób oznakowania jednostek pływających i statków powietrznych, a także znaki rozpoznawcze używane na nich przez Policję w nocy, uwzględniając sposób umieszczenia bandery i flagi na jednostkach pływających, ze wskazaniem, które z nich podnoszą flagę Policji, oraz oznakowania statków powietrznych Policji, z ustaleniem, które z nich oznakowuje się symbolem Policji.

Rozdział 4

Służba w Policji

Art. 37.

1. Służbę w Policji może pełnić obywatel polski narodowości polskiej o nieposzlakowanej opinii, nie karany, korzystający z pełni praw publicznych, posiadający wyższe wykształcenie, biegłą znajomość przepisów prawa oraz wysoką sprawnością fizyczną i psychiczną do służby w formacjach uzbrojonych, podległych szczególnej dyscyplinie służbowej, z odpowiednim wykształceniem wojskowym, prawniczym lub innym wyższym oraz po odbyciu właściwych szkoleń zawodowych.
2. Funkcjonariuszem Korpusu Policji Państwowej nie może być osoba która w przeszłości popełniła przestępstwo lub wykroczenie jako funkcjonariusz Policji oraz funkcjonariusz organu komunistycznych służb bezpieczeństwa.
3. Każdy funkcjonariusz który pracował w Policji Państwowej na podstawie poprzedniej ustawy ma obowiązek przedstawić oraz przedłożyć wraz z życiorysem i innymi dokumentami rejestr lub wykaz prowadzonych spraw z wynikami zatwierdzony przez zwierzchnika a także wykaz przeprowadzonych kontroli służbowych nad tymi sprawami oraz wykaz odbytych szkoleń zawodowych.
4. Obowiązek posiadania wyższego wykształcenia może nie dotyczyć mundurowych służb konwojowych.
5. Służbę w Policji Konnej mogą pełnić oficerowie jednostek kawaleryjskich Polskich Sił Zbrojnych na zasadzie służby kontraktowej lub na podstawie odrębnych przepisów o czasowym oddelegowaniu do takiej służby za zgodą przełożonego właściwej jednostki wojskowej, ustalonych oraz zatwierdzonych przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Komendantem Głównym Korpusu Policji Państwowej oraz zwierzchnikiem Polskich Sił Zbrojnych.

Art. 38.

1. Funkcjonariusz Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Służby Wywiadu Wojskowego lub Kontrwywiadu Wojskowego, może być na własną prośbę przeniesiony do służby w Korpusie Policji Państwowej jeżeli:
2. odpowiada warunkom które określają przepisy dla innych rodzajów służb mundurowych oraz przepisom Art. 37. 1-2-3 a także który przejdzie odpowiednie zawodowe przeszkolenie w ośrodku szkoleniowym Korpusu Policji Państwowej lub w Wyższej Szkole Policji.

3. Funkcjonariuszowi przenoszonemu w trybie, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje odprawa ani inne należności przewidziane dla funkcjonariuszy odchodzących ze służby.

4. Funkcjonariusz o którym mowa w art. 38 ma obowiązek przedłożyć wraz z życiorysem i innymi dokumentami rejestr lub wykaz prowadzonych spraw z wynikami zatwierdzony przez zwierzchnika głównego a także wykaz przeprowadzonych kontroli służbowych nad tymi sprawami a także odbyte szkolenia zawodowe.

Art. 39.

1. Zdolność fizyczną i psychiczną do służby w Korpusie Policji Państwowej ustalają specjalne komisje lekarskie podległe Ministrowi Zdrowia.

2. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Komendantem Głównym Korpusu Policji Państwowej oraz Ministrem Zdrowia w drodze rozporządzenia, określi zasady oceny zdolności fizycznej i psychicznej do służby, a także tryb orzekania o tej zdolności oraz właściwość i tryb postępowania komisji lekarskich w tych sprawach.

Art. 39.

1. Stosunek służbowy policjanta oraz funkcjonariusza powstaje w drodze mianowania służbowego na podstawie zatrudnienia w Korpusie Policji Państwowej.

1a. Mianowanie, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić:

1) na określony okres służby zwaną służbą kontraktową na podstawie umowy - kontraktu służbowego

2) na stały okres czasu określony dla służb mundurowych.

1b. Mianowanie w służbie kontraktowej może nastąpić po zawarciu umowy, zwanej dalej „kontraktem”, zawartej pomiędzy osobą uprawnioną do służby w Korpusie Policji Państwowej która zgłosiła się do tej służby i spełnia warunki określone ustawą.

1c. Kontrakt zawiera się na okres od 3 do 5 lat. Zawarcie kontraktu z tą samą osobą może nastąpić najwyżej dwukrotnie.

2. Początek służby liczy się od dnia określonego w rozkazie o mianowaniu policjanta lub funkcjonariusza Korpusu Policji Państwowej.

3. Mianowanie może nastąpić także po odbyciu zasadniczej służby wojskowej albo po przeniesieniu do rezerwy wraz z zaliczeniem szkolenia zawodowego odbytym w ośrodku szkoleniowym Korpusu Policji Państwowej.

4. Osoba zatrudniona na podstawie kontraktu może zostać zatrudniona na stałe jeśli spełnia odpowiednie warunki w czasie trwania zawartego kontraktu oraz w związku ze zmianą warunków w nim określonych.

Art. 40.

1. Dla policjanta w służbie kontraktowej początkowe 12 miesięcy służby w ramach pierwszego kontraktu jest okresem próbnym lub stażem zawodowym w zależności od rodzaju przydziału zgodnie z przepisami ustawy o odbywaniu stażu zawodowego.

2. Najpóźniej na jeden miesiąc przed upływem okresu próbnego, policjant oraz jego przełożony powiadamia o zamiarze rozwiązania stosunku służbowego.

W takim przypadku z dniem upływu okresu próbnego policjanta zwalnia się ze służby.

3. Najpóźniej na 6 miesięcy przed upływem okresu, na jaki został zawarty kontrakt, policjant lub jego przełożony mogą wystąpić z wnioskiem o zawarcie kolejnego kontraktu. W przypadku zawarcia kolejnego kontraktu policjant pełni nadal służbę kontraktową.

Art. 41.

1. Osobę uprawnioną do służby w Korpusie Policji Państwowej mianuje się policjantem w stopniu dla niego przeznaczonym lub aspirantem na okres od pół do jednego roku.

2. Po upływie okresu próbnego lub stażu jeśli okres próbny lub staż zawodowy potwierdził odpowiednie przygotowanie oraz nienaganne wykonywanie obowiązków policjant oraz inny funkcjonariusz zostaje mianowany na stałe na warunkach określonych ustawą.

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach zwłaszcza jeśli osoba uprawniona posiada odpowiednie lub podobne doświadczenie zawodowe przełożony, z wyłączeniem komendanta powiatowego Policji, może zwolnić go od odbywania stażu zawodowego oraz okresu próbnego.

4. Staż zawodowy jest formą nauki polegającą na zdobywaniu wiedzy w miejscu pracy. Staże mogą mieć formę płatną lub bezpłatną. Stażysta ma przydzielonego bezpośredniego zwierzchnika to jest osobę, która uczy go specyfiki wykonywania zawodu. Staż odbywa się bez nawiązania stosunku pracy pomiędzy stażystą a pracodawcą. Osoba będąca na stażu ma podpisaną umowę na czas określony i jest ona zazwyczaj podpisywana na okres 1 roku. Jedną z form stażu zawodowego jest staż podyplomowy.

Art. 42.

1. W razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny Korpus Policji Państwowej może być objęty militaryzacją.

2. Policjanci pozostający w stosunku służbowym w chwili ogłoszenia mobilizacji lub wybuchu wojny, stają się z mocy prawa policjantami pełniącymi służbę w czasie wojny i pozostają w tej służbie do czasu zwolnienia.

Art. 43.

1. Do mianowania policjanta oraz funkcjonariusza na stanowiska służbowe, przenoszenia oraz zwalniania z tych stanowisk, właściwi są przełożeni zgodnie z okręgiem.

2. Od decyzji, o których mowa w ust. 1, policjantowi służy odwołanie do wyższego przełożonego.

3. Jeżeli decyzję, o której mowa w ust. 1, ustawa zastrzega dla Komendanta Głównego Policji, od decyzji takiej służy odwołanie do Ministra Sprawiedliwości.

3. Tryb odwoływania się oraz składania skarg i zażaleń określają właściwe przepisy regulaminowe.

Art. 44.

1. Czas pełnienia służby policjanta oraz funkcjonariusza jest określony wymiarem jego obowiązków, z uwzględnieniem prawa do wypoczynku.

2. Zadania służbowe policjanta oraz funkcjonariusza powinny być ustalone w sposób pozwalający na ich wykonanie w ramach tygodnia służby, w 3-miesięcznym okresie rozliczeniowym.

3. Minister Spraw Wewnętrznych określi w porozumieniu z Komendantem Głównym w drodze rozporządzenia, rozkład czasu służby, uwzględniając tygodniowy oraz dzienny wymiar czasu służby, przypadki przedłużenia czasu służby ponad ustaloną normę, a także wprowadzenie dla policjantów zmianowego rozkładu czasu służby. Nadto rozporządzenie winno określić sposób pełnienia przez policjantów dyżurów w porze nocnej, niedziele i święta jak też warunki i tryb udzielania policjantom czasu wolnego od służby lub przyznawania rekompensaty pieniężnej, o której mowa w art. 13 ust. 4a pkt 1, a ponadto grupy policjantów zwolnionych z pełnienia służby

Art. 45.

1. Warunkiem uzyskania kwalifikacji zawodowych niezbędnych do mianowania na stanowisko służbowe jest ukończenie przez policjanta:

- 1) szkolenia zawodowego podstawowego,
- 2) szkolenia zawodowego dla absolwentów szkół wyższych,
- 3) ukończenia Wyższej Szkoły Policji lub innego ośrodka szkoleniowego

4. Minister Spraw Wewnętrznych określi w drodze rozporządzenia:

- 1) wymagania w zakresie wykształcenia, kwalifikacji zawodowych i stażu służby, jakim powinni odpowiadać policjanci na stanowiskach Komendantów Policji i innych stanowiskach służbowych, oraz warunki mianowania na wyższe stanowiska służbowe, uwzględniając zakres wykonywanych przez nich zadań,
- 2) szczegółowe warunki odbywania szkoleń zawodowych oraz doskonalenia zawodowego w Policji, uwzględniając rodzaje, formy, warunki i tryb ich odbywania, a także organizację i sposób prowadzenia szkoleń i doskonalenia zawodowego oraz nadzór nad ich realizacją.

Art. 46.

1. Policjant podlega okresowemu opiniowaniu służbowemu.

2. Policjant zapoznaje się z opinią służbową w ciągu 14 dni od jej sporządzenia; może on w terminie 14 dni od zapoznania się z opinią wnieść odwołanie do Komendanta Głównego a w razie negatywnej opinii Komendanta Głównego do Ministra Spraw Wewnętrznych

3. Minister Spraw Wewnętrznych zatwierdzi w drodze rozporządzenia, wzór formularza opinii służbowej, zasady i tryb opiniowania funkcjonariuszy, kryteria brane pod uwagę przy opiniowaniu, właściwość przełożonych w zakresie wydawania opinii, tryb zapoznawania funkcjonariuszy z opinią służbową oraz tryb wnoszenia i rozpatrywania odwołań od opinii.

Art. 47.

1. Policjant powinien być poddany procedurze określającej jego predyspozycje do służby na określonych stanowiskach lub w określonych komórkach organizacyjnych, poprzez przeprowadzenie testu sprawności fizycznej, testu sprawności intelektualnej, badania określonych umiejętności niezbędnych do wykonywania powierzonej funkcji, badania psychologicznego, badania psychofizjologicznego oraz innych badań jeśli są one niezbędne do określenia przydatności policjanta w służbie.

2. Testy lub badania są przeprowadzane przez uprawnione osoby do wykonywania takich badań pod nadzorem organizacyjnym i merytorycznym Ministra Sprawiedliwości lub osób delegowanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych oraz Głównego Inspektora Korpusu Policji Państwowej.

Art. 48.

1. Policjanta można przenieść na niższe stanowisko służbowe w przypadkach:

1) orzeczenia trwałej niezdolności do pełnienia służby na zajmowanym stanowisku przez komisję lekarską, jeżeli nie ma możliwości mianowania go na stanowisko równorzędne,

2) nieprzydatności na zajmowanym stanowisku, stwierdzonej w opinii służbowej w okresie próbnym lub podczas stażu

3) likwidacji zajmowanego stanowiska służbowego lub z innych przyczyn uzasadnionych potrzebami organizacyjnymi, gdy nie ma możliwości mianowania go na inne równorzędne stanowisko,

4) niewyrażenia zgody na mianowanie na stanowisko służbowe w okresie pozostawania w dyspozycji przełożonego właściwego w sprawach osobowych, gdy nie ma możliwości mianowania go na inne równorzędne stanowisko.

3. Policjanta można przenieść na niższe stanowisko służbowe również na jego prośbę.

4. Policjant, który nie wyraził zgody na przeniesienie na niższe stanowisko z przyczyn określonych w ust. 1, może być zwolniony ze służby.

Art. 49.

1. Policjanta zawiesza się tymczasowo postanowieniem zwierzchnika w czynnościach służbowych w razie wszczęcia przeciwko niemu postępowania wyjaśniającego, dyscyplinarnego lub karnego w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, umyślne lub nieumyślne a także ścigane z oskarżenia publicznego lub prywatnego – na czas trwania postępowania wyjaśniającego, dyscyplinarnego lub karnego.

2. Zawieszenie tymczasowe w czynnościach służbowych ustaje z chwilą ustania przyczyny zawieszenia bez potrącania należności ze świadczeń służbowych to jest wynagrodzenia jeśli przeprowadzone postępowanie dyscyplinarne na drodze służbowej nie dostarczyło podstaw do zawieszenia stałego.

3. Zawieszenie stałe w czynnościach służbowych następuje na skutek przyczyn które uzasadniają zawieszenie stałe a których dostarczyło postępowanie wyjaśniające lub dyscyplinarne jeśli w toku tego postępowania okoliczności lub dowody.

4. Wydalenie ze służby może nastąpić tylko za zgodą Komendanta Głównego Policji.

5. Zażalenie na postanowienie Komendanta Głównego Policji o wydaleniu policjanta ze służby rozpatruje Minister Spraw Wewnętrznych na zasadach określonych przepisami wewnętrznymi dla Korpusu Policji Państwowej.

Art. 50.

Policjant Korpusu Policji Państwowej niezależnie od zajmowanego stanowiska lub sprawowanej funkcji pozostający w służbie czynnej podlega okresowym badaniom stanu zdrowia przeprowadzanym przez uprawnioną komisję lekarską. Tryb oraz zasady okresowych badań oraz kontroli lekarskich określa rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

Art. 51.

1. Policjanta wydala się ze służby w przypadkach:

- 1) orzeczenia trwałej niezdolności do służby przez komisję lekarską,
- 2) nieprzydatności do służby, stwierdzonej w opinii służbowej w okresie służby przygotowawczej,
- 3) wymierzenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby,
- 4) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego,
- 4a) wymierzenia przez sąd prawomocnym orzeczeniem środka karnego w postaci zakazu wykonywania zawodu policjanta,
- 5) zrzeczenia się obywatelstwa polskiego lub nabycia obywatelstwa innego państwa,
- 6) upływu okresu służby określonego w kontrakcie, jeżeli nie nastąpi zawarcie kolejnego kontraktu lub mianowanie na stałe,
- 7) upływu okresu próbnego służby kontraktowej, jeżeli policjant lub przełożony skorzystał z uprawnienia określonego w art. 28a ust. 4.

2. Policjanta można wydalić ze służby w przypadkach:

- 1) niewywiązywania się z obowiązków służbowych w okresie odbywania służby stałej lub służby kontraktowej, stwierdzonego w 2 kolejnych opiniach, między którymi upłynęło co najmniej 6 miesięcy,
- 2) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe inne niż określone w ust. 1 pkt 4,
- 3) powołania do innej służby państwowej, a także objęcia funkcji z wyboru w organach samorządu terytorialnego lub stowarzyszeniach,
- 4) nabycia prawa do emerytury
- 5) gdy wymaga tego ważny interes służby,
- 6) likwidacji jednostki Policji lub jej reorganizacji połączonej ze zmniejszeniem obsady etatowej, jeżeli przeniesienie policjanta do innej jednostki lub na niższe stanowisko służbowe nie jest możliwe,
- 7) upływu 12 miesięcy od dnia zaprzestania służby z powodu choroby,
- 8) popełnienia czynu o znamionach przestępstwa albo przestępstwa skarbowego, jeżeli popełnienie czynu jest oczywiste i uniemożliwia jego pozostanie w służbie,
- 9) upływu 12 miesięcy zawieszenia w czynnościach służbowych, jeżeli nie ustały przyczyny będące podstawą zawieszenia.

3. Policjanta wydala się ze służby w terminie do 3 miesięcy od dnia pisemnego zgłoszenia przez niego wystąpienia ze służby.

4. W przypadkach określonych w ust. 2 pkt 6 wydalenie następuje po upływie 6 miesięcy, a w przypadku służby przygotowawczej, po upływie 3 miesięcy od dnia podjęcia decyzji o likwidacji jednostki Policji lub jej reorganizacji.

Art. 52.

1. Uchylenie lub stwierdzenie nieważności decyzji o wydaleniu ze służby w Policji z powodu jej wadliwości stanowi podstawę przywrócenia do służby na stanowisko równorzędne.

2. Jeżeli wydany policjant w ciągu 7 dni od przywrócenia do służby nie zgłosi gotowości niezwłocznego jej podjęcia, stosunek służbowy ulega rozwiązaniu na podstawie art. 41 ust. 3.

3. Jeżeli po przywróceniu do służby okaże się, że mimo zgłoszenia gotowości niezwłocznego podjęcia służby policjant nie może zostać do niej dopuszczony, gdyż po wydaleniu zaistniały okoliczności powodujące niemożność jej pełnienia, stosunek służbowy ulega rozwiązaniu na podstawie art. 41 ust. 2 pkt 5, chyba że zaistnieje inna podstawa wydalenia

4. Prawo do uposażenia powstaje z dniem podjęcia służby, chyba że po zgłoszeniu do służby zaistniały okoliczności usprawiedliwiające niepodjęcie tej służby.

5. Policjantowi przywróconemu do służby przysługuje za okres pozostawania poza służbą świadczenie pieniężne równe uposażeniu na stanowisku zajmowanym przed wydaleniem, nie więcej jednak niż za okres 6 miesięcy i nie mniej niż za 1 miesiąc. Takie samo świadczenie przysługuje osobie, o której mowa w ust. 3.

6. Okres, za który policjantowi przysługuje świadczenie pieniężne, wlicza się do okresu służby. Okresu pozostawania poza służbą, za który policjant nie otrzymał świadczenia, nie uważa się za przerwę w służbie w zakresie uprawnień uzależnionych od nieprzerwanego jej biegu.

7. Przepisy ust. 1–6 stosuje się odpowiednio do policjanta wydalonego ze służby na podstawie art. 41 ust. 2 pkt 8 i 9, jeżeli postępowanie karne zostało zakończone prawomocnym wyrokiem uniewinniającym albo orzeczeniem o umorzeniu postępowania z powodu niepopelnienia przestępstwa albo przestępstwa skarbowego lub braku ustawowych znamion czynu zabronionego.

Art. 53.

1. Policjanta – kobiety nie można w okresie ciąży i w czasie urlopu macierzyńskiego wydalić ze służby, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 41 stosownie do okoliczności.

2. W razie wydalenia kobiety – policjanta ze służby na podstawie art. 41 przysługuje jej uposażenie do końca urlopu macierzyńskiego.

Art. 54.

Policjantowi – kobiecie wydalonej na podstawie art. 41 w czasie urlopu wychowawczego przysługują do końca okresu, na który ten urlop został udzielony:

1) świadczenie pieniężne, wypłacane na zasadach obowiązujących przy wypłacie zasiłku wychowawczego,

2) inne uprawnienia przewidziane dla pracowników zwalnianych z pracy w czasie urlopu wychowawczego z przyczyn niedotyczących pracowników.

Art. 55.

1. Policjant wydany ze służby otrzymuje niezwłocznie świadectwo służby oraz na swój wniosek opinię o służbie.

2. Policjant może żądać sprostowania świadectwa służby oraz odwołać się do Komendanta Głównego od opinii o służbie w terminie 7 dni od dnia otrzymania opinii.

3. Szczegółowe dane, które należy podać w świadectwie służby oraz w opinii o służbie, a także tryb wydawania i prostowania świadectw służby oraz odwoływania się od opinii o służbie, określa Minister Spraw Wewnętrznych . w przepisach wydanych na podstawie art. 81.

Art. 56.

Minister Spraw Wewnętrznych określa, w drodze zarządzenia, zasady prowadzenia przez przełożonych policjantów dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem służbowym policjantów oraz sposób prowadzenia akt osobowych.

Rozdział 6

Korpusy i stopnie policyjne

Art. 57.

1. Ustanawia się stopnie policyjne w następującym porządku: w Korpusie Generałów :

a) Generalny Inspektor Korpusu Policji Państwowej

b) Generał Korpusu Policji Państwowej

c) Inspektor Policji

2) W korpusie oficerów starszych Policji:

a) starszy inspektor Policji,

b) młodszy inspektor Policji,

3) W korpusie oficerów młodszych Policji:

b) komisarz Policji,

c) młodszy komisarz Policji

4) W korpusie aspirantów Policji:

a) aspirant sztabowy Policji,

b) aspirant Policji,

5) W korpusie podoficerów Policji

a) sierżant sztabowy Policji,

b) sierżant Policji,

6) W korpusie szeregowych Policji:

a) starszy posterunkowy,

b) posterunkowy.

Art. 58.

1. Mianowanie na kolejny wyższy stopień następuje stosownie do zajmowanego stanowiska służbowego oraz w zależności od opinii służbowej. Nadanie tego stopnia nie może jednak nastąpić wcześniej niż po przesłużeniu w dotychczasowym stopniu:

– posterunkowego – 1 rok

– starszego posterunkowego – 1 rok

– sierżanta – 1 rok

– sierżanta sztabowego – 2 lat,

– aspiranta – 1 rok

– aspiranta sztabowego – 2 lata,

– młodszego komisarza – 2 lata,

– komisarza – 3 lata,

– młodszego inspektora – 3 lata,

– inspektora – 3 lata.

2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach wyróżniających się policjantów Minister Spraw Wewnętrznych na wniosek Komendanta Głównego Policji.

Art. 59.

1. Osobę przyjmowaną do służby i posiadającą stopień wojskowy mianuje się na odpowiedni stopień policyjny.
2. Mianowanie, o którym mowa w ust. 1, uzależnione jest od ukończenia szkolenia zawodowego wymienionego w ustawie.

Art. 60.

Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Komendantem Głównym Policji zatwierdzi w drodze rozporządzenia, sposób i tryb mianowania policjantów na stopnie policyjne oraz wzory wniosku o mianowanie na stopień policyjny i aktu mianowania na stopień policyjny, a także tryb ich sporządzania uwzględniając warunki przystąpienia do egzaminu oficerskiego, jego zakres, tryb i terminy składania, jednostki Policji właściwe do przeprowadzania egzaminu oficerskiego oraz terminy mianowania na stopnie policyjne.

Rozdział 7

Obowiązki i prawa policjanta

Art. 61.

1. Policjant jest obowiązany dochować obowiązków wynikających z roty złożonego ślubowania.
2. Policjant nie odmówić wykonania rozkazu lub polecenia przełożonego, a także polecenia prokuratora, organu administracji państwowej lub samorządu terytorialnego.
3. O odmowie oraz powodzie wykonania rozkazu lub polecenia o których mowa w ust. 2, policjant powinien zameldować Komendantowi Głównemu Policji drogą służbową.
4. W przypadku nie usprawiedliwionego niewykonania rozkazu lub polecenia w wyznaczonym terminie lub zakresie, na żądanie organu, sądu lub prokuratora przełożony policjanta wszczyna przeciwko niemu postępowanie dyscyplinarne. O wyniku tego postępowania zawiadamia się odpowiednio sąd lub prokuratora.

Art. 62.

1. Policjant w czasie służby jest obowiązany do noszenia przepisowego munduru i wyposażenia.
2. Komendant Główny Policji określa zadania podczas których policjant w czasie wykonywania obowiązków służbowych nie ma obowiązku noszenia munduru.

Art. 63.

1. Policjant, wykonując jawnie czynności śledcze, dochodzeniowe lub operacyjno-rozpoznawcze oraz inne czynności nie objęte tajemnicą zawodową obowiązany jest okazać legitymację służbową w taki sposób, aby zainteresowany miał możliwość odczytać i zanotować numer i organ, który wydał legitymację, oraz nazwisko policjanta.
2. Przy wykonywaniu innych czynności nie umundurowany policjant

obowiązany jest na żądanie obywatela okazać legitymację służbową lub znak identyfikacyjny w sposób określony w ust. 1.

Art. 64.

1. Policjant oraz funkcjonariusz jest obowiązany stale utrzymywać sprawność fizyczną zapewniającą wykonywanie przez niego zadań służbowych oraz brać udział w doskonaleniu zawodowym na polecenie służbowe oraz we własnym zakresie.

2. Sprawność fizyczną, o której mowa w ust. 1, ocenia się na podstawie wyników testu sprawności fizycznej policjantów.

3. Ocenę odbytego doskonalenia zawodowego przeprowadzają komisje wyznaczone przez Komendanta Głównego.

Art. 65.

1. Policjant nie może podejmować zajęcia zarobkowego poza służbą bez pisemnej zgody przełożonego ani wykonywać czynności lub zajęć sprzecznych z obowiązkami wynikającymi z ustawy lub podważających zaufanie do Policji.

2. Policjant jest obowiązany złożyć oświadczenie o swoim stanie majątkowym, w tym o majątku objętym małżeńską wspólnością majątkową, przy nawiązywaniu lub rozwiązywaniu stosunku służbowego lub stosunku pracy, corocznie oraz na żądanie przełożonego właściwego w sprawach osobowych. Oświadczenie to powinno zawierać informacje o źródłach i wysokości uzyskanych przychodów, posiadanych zasobach pieniężnych, nieruchomościach, udziałach i akcjach w spółkach prawa handlowego, a ponadto o nabytym przez tę osobę albo jej małżonka od Skarbu Państwa, innej państwowej osoby prawnej, gminy lub związku międzygminnego mieniu, które podlegało zbyciu w drodze przetargu. Oświadczenie to powinno również zawierać dane dotyczące prowadzenia działalności gospodarczej oraz pełnienia funkcji w spółkach prawa handlowego .

3. Oświadczenie o stanie majątkowym corocznie składa się do dnia 31 marca według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedniego.

4. Przełożeni właściwi w sprawach osobowych lub osoby przez nich upoważnione, w celu przeprowadzenia analizy zgodności ze stanem faktycznym złożonych oświadczeń o stanie majątkowym, mają prawo wglądu do ich treści i przetwarzania danych w nich zawartych.

5. Informacje zawarte w oświadczeniu o stanie majątkowym stanowią tajemnicę prawnie chronioną i podlegają ochronie przewidzianej dla informacji niejawnych o klauzuli tajności „zastrzeżone” określonej w przepisach o ochronie informacji niejawnych, podlegają jednak ujawnieniu na żądanie Ministra Sprawiedliwości oraz Głównego Inspektora Korpusu Policji Państwowej, Policjant oraz funkcjonariusz który złożył oświadczenie może wyrazić pisemną zgodę na ich ujawnienie innym organom z zastrzeżeniem ust. 7.

6. Oświadczenie o stanie majątkowym przechowuje się przez 10 lat.

7. Informacje zawarte w oświadczeniach o stanie majątkowym osób pełniących funkcje organów Policji są publikowane, bez ich zgody, na właściwych stronach Biuletynu Informacji Publicznej, z wyłączeniem danych dotyczących daty i miejsca urodzenia, numerów PESEL i NIP, miejsca zamieszkania i położenia nieruchomości.

8. Minister Sprawiedliwości określi i zatwierdzi w drodze rozporządzenia, tryb postępowania w sprawach oświadczeń o stanie majątkowym, sposób analizy ich zgodności ze stanem faktycznym, a także wzór oświadczenia o stanie majątkowym oraz tryb publikowania oświadczeń, o których mowa w ust. 7, uwzględniając zakres danych objętych oświadczeniem o stanie majątkowym.

Art. 66.

Policjant jest obowiązany poinformować przełożonego właściwego w sprawach osobowych o podjęciu przez małżonka lub osoby pozostające z nim we wspólnym gospodarstwie domowym zatrudnienia lub innych czynności zarobkowych w podmiotach świadczących usługi detektywistyczne lub ochrony osób i mienia .

Art. 67.

1. Policjant oraz funkcjonariusz nie może być czynnym członkiem partii politycznej. Nie wyłącza to udziału Policjanta w wyborach powszechnych oraz innych wyborach stanowiących przez właściwe ustawy i przepisy jak też osobistych poglądów politycznych . Poglądy polityczne nie mogą mieć żadnego wpływu na wykonywaną pracę oraz zadania służbowe.

2. Policjant jest obowiązany poinformować przełożonego o przynależności do stowarzyszeń krajowych działających poza służbą.

3. Przynależność do organizacji lub stowarzyszeń zagranicznych albo międzynarodowych wymaga zezwolenia Komendanta Głównego Policji lub upoważnionego przez niego przełożonego.

Art. 68.

Policjant jest obowiązany powiadomić swojego bezpośredniego przełożonego o planowanym wyjeździe zagranicznym na więcej niż 3 dni.

Art. 69.

1. Policjant podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych korzysta z ochrony przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych wyłącznie podczas wykonywania jawnych czynności służbowych w pełnym umundurowaniu oraz w sytuacjach , gdy może być narażone jego życie lub zdrowie uzasadnione czynną napaścią lub zamachem. Ochrona ta nie dotyczy sytuacji, gdy sprawca napaści nie jest świadomy faktu ,że ma do czynienia z policjantem .

Art. 70.

1. Policjanci mogą zrzeszać się w związku zawodowym policjantów.

2. Przepisy ustawy o związkach zawodowych stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem, że w Policji może działać tylko jeden związek zawodowy i związek ten ma prawo do usprawiedliwionego oraz ograniczonego czasowego strajku. O przyczynach oraz powodach ogłoszenia strajku policjant powinien poinformować swojego zwierzchnika oraz Komendanta Głównego przed podjęciem strajku.

3. Szczegółowe zasady współdziałania związku zawodowego policjantów z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Komendantem Głównym Policji określi statut tego związku, zarejestrowany w sądzie.

Art. 71.

Policjant, który w związku ze służbą doznał uszczerbku na zdrowiu lub poniósł szkodę w mieniu, otrzymuje odszkodowanie w trybie i na zasadach określonych w odrębnej ustawie. W razie śmierci policjanta w związku ze służbą, odszkodowanie otrzymują pozostali po nim członkowie rodziny.

Art. 72.

1. Policjant nabywa prawo do emerytury policyjnej z zachowaniem dodatków funkcyjnych jeśli były takie przyznane wraz z upływem ustawowego wieku emerytalnego.
2. Policjant, który stał się inwalidą w czasie oraz na skutek wykonywania obowiązków służbowych jest uprawniony do policyjnej renty inwalidzkiej w wysokości odpowiadającej jego podstawowemu wynagrodzeniu oraz zaszeregowaniu służbowemu. W innych przypadkach policjantowi przysługuje 50% uposażenia jako renta inwalidzka oraz dodatkowe świadczenia zdrowotne.
3. Członkowie rodzin po zmarłych w czasie służby policjantach są uprawnieni do policyjnej renty rodzinnej jeśli nie posiadają innych środków utrzymania lub je utracili czasowo lub długotrwale.

Art. 73.

1. Jeżeli policjant zwolniony ze służby decyzją zwierzchnika nie spełnia warunków do nabycia prawa do pełnej emerytury policyjnej lub policyjnej renty inwalidzkiej, otrzymuje :

- 1) odprawę w wysokości 6 – krotnego podstawowego wynagrodzenia wyłącznie gdy przebieg jego służby nie budził wątpliwości oraz zastrzeżeń
- 2) ostatnie wynagrodzenie za ostatni miesiąc służby jeśli został wydalony ze służby
- 3) emeryturę lub rentę w wysokości odpowiadającej wysłudze lat zgodnie z zaszeregowaniem służbowym oraz wyliczeniem składek przez zakład ubezpieczeń społecznych oraz organ emerytalno- rentowy

Art. 74. Umundurowanie.

1. Przywraca się umundurowanie dla oficerów Korpusu Policji Państwowej według wzoru umundurowania Korpusu II Rzeczypospolitej z uwzględnieniem współczesnych potrzeb oraz szczególnych uwarunkowań dla poszczególnych rodzajów służb.

2. Policjant otrzymuje bezpłatne umundurowanie oraz wyposażenie związane z umundurowaniem oraz sprawowaną funkcją służbową stosownie do sezonu .

3. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Komendantem Głównym Korpusu Policji Państwowej określi oraz zatwierdzi wzory umundurowania dla poszczególnych rodzajów służb.

4. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość i warunki przyznawania równoważnika pieniężnego w zamian za umundurowanie,

uwzględniając elementy umundurowania i wyposażenia oraz zwrotu i zawieszania wypłaty równoważnika.

Art. 75.

Normy umundurowania oraz wyposażenia jak też szczegółowe zasady jego przyznawania i użytkowania określa Komendant Główny Policji w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 76.

1. Policjantowi w czasie wykonywania szczególnych zadań służbowych przysługuje normatywne wyżywienie lub równoważnik pieniężny w zamian za wyżywienie. Każdemu policjantowi oraz funkcjonariuszowi przysługuje także przerwa lub przerwy w pracy na posiłek.

2. Minister Spraw Wewnętrznych określi w porozumieniu z Komendantem Głównym oraz Ministrem Zdrowia w drodze rozporządzenia, normy wyżywienia oraz dopłaty do wyżywienia jak też funkcje i czynności podczas których policjant otrzymuje wyżywienie, uwzględniając rodzaje norm oraz normy dodatkowe jak też przypadki indywidualne oraz wnioski policjantów i funkcjonariuszy.

3. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia wysokość równoważnika pieniężnego w zamian za wyżywienie oraz sposób obliczania jego wysokości.

Art. 77.

1. Policjantowi i członkom jego rodziny przysługuje raz w roku prawo przejazdu na koszt właściwego organu Policji środkami publicznego transportu zbiorowego do jednej z obranych przez siebie miejscowości w kraju i spowrotem.

2. Minister Sprawiedliwości określi w porozumieniu z Ministrem Finansów w drodze rozporządzenia, warunki korzystania przez policjanta z prawa, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając sposób rozliczania kosztów przejazdu.

Art. 78.

1. Za członków rodziny policjanta uprawnionych do świadczeń rodzinnych przewidzianych dla policjanta uważa się jego małżonka i dzieci.

2. Za dzieci uważa się dzieci własne, dzieci małżonka, dzieci przysposobione i dzieci przyjęte na wychowanie, które:

1) nie przekroczyły 18 roku życia, a w razie uczęszczania do szkoły – 24 lat albo 25 lat, jeżeli odbywają studia w szkole wyższej, a ukończenie 24 lat przypada na ostatni lub przedostatni rok studiów, albo

2) stały się *inwalidami I lub II grupy* przed osiągnięciem wieku określonego w pkt 1.

Art. 79.

1. Sposób pełnienia służby policjantów określają zarządzenia, regulaminy i rozkazy Komendanta Głównego Policji.

2. Na zarządzenia, regulaminy oraz rozkazy Komendanta Głównego o ile naruszają one prawa lub obowiązki policjanta lub też inne przepisy prawa przysługuje zażalenie do Ministra Spraw Wewnętrznych

Art. 80.

1. Policjantowi przysługuje prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego w wymiarze 26 dni roboczych.
2. Policjant uzyskuje prawo do pierwszego urlopu z upływem 12 miesięcy służby.
3. Policjantowi przysługuje prawo do świąt państwowych oraz narodowych a także kościelnych z uwzględnieniem niezbędnych dyżurów służbowych.

Art. 81.

1. Policjanta można odwołać z urlopu wypoczynkowego z ważnych względów służbowych, a także wstrzymać udzielenie mu urlopu w całości lub w części. Termin urlopu może być także przesunięty na umotywowany wniosek policjanta.
2. Policjantowi odwołanemu z urlopu przysługuje zwrot kosztów przejazdu według norm ustalonych w przepisach o należnościach służbowych w przypadkach przeniesienia lub oddelegowania, jak również innych kosztów.
- 2a. Minister Spraw Wewnętrznych określi, w porozumieniu z Ministrem Finansów w drodze rozporządzenia, tryb zwrotu kosztów przejazdu i innych poniesionych kosztów przysługujących policjantowi w razie odwołania z urlopu, z uwzględnieniem norm określonych dla przenoszonych lub delegowanych policjantów, udokumentowanych opłat dokonanych przez policjanta, które nie zostały wykorzystane w związku z odwołaniem z urlopu, jak również opłat poniesionych na członków rodziny, jeżeli odwołanie policjanta z urlopu spowodowało także ich powrót.
3. Odwołanie policjanta z urlopu ze względów służbowych wymaga zgody przełożonego.
4. Policjantowi, który nie wykorzystał urlopu w danym roku kalendarzowym, urlopu tego należy udzielić w ciągu pierwszych 3 miesięcy następnego roku.

Art. 82.

Minister Spraw Wewnętrznych może, w porozumieniu z Komendantem Głównym w drodze rozporządzenia, wprowadzić płatne urlopy dodatkowe w wymiarze do 30 dni roboczych rocznie dla policjantów gdy jest to uzasadnione szczególnymi właściwościami służby.

Art. 83.

Policjantowi można udzielić płatnego urlopu zdrowotnego lub okolicznościowego, a także urlopu bezpłatnego z ważnych przyczyn losowych .

Art. 84.

Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Komendantem Głównym Policji określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady przyznawania policjantom urlopów, tryb postępowania w tych sprawach oraz wymiar urlopów , uwzględniając szczególne właściwości służby policjanta .

Art. 85.

1. Policjantowi, który wzorowo wykonuje obowiązki i wyróżnia się zawodowo oraz przejawia inicjatywę w służbie jak też doskonalili kwalifikacje zawodowe, udzielane są nagrody i wyróżnienia z wpisaniem ich do akt osobowych :
 - 1.1. publiczne ustne oraz pisemne uznanie zasług i osiągnięć
 - 1.2. wyróżnienie jako krótkoterminowy dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze do 10 dni roboczych,

2.nagrody:

2.1 . przyznanie odznaki zasługi

2.2 . przyznanie odznaki zasługi z jednorazową nagrodą w wysokości uposażenia lub określonym stałym dodatkiem funkcyjnym

2.3. przedterminowe mianowanie na wyższy stopień policyjny.

2.4. możliwe jest przyznanie kilku nagród lub wyróżnień łącznie

2.5 .nagrody zatwierdza Spraw Wewnętrznych

3. Wyróżnienia udziela policjantowi uprawniony przełożony, o którym mowa w art. 32 ust. 1 a zatwierdza Komendant Główny.

4. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Finansów oraz Komendantem Głównym określi budżet nagród dla Korpusu Policji Państwowej.

Rozdział 8

Mieszkania funkcjonariuszy Policji

Art. 86.

1. Policjantowi w służbie stałej oraz kontraktowej przysługuje prawo do służbowego lokalu mieszkalnego w miejscowości, w której pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej, z uwzględnieniem liczby członków rodziny oraz ich uprawnień wynikających z przepisów odrębnych.

2. Policjant traci prawo do lokalu mieszkalnego w razie dyscyplinarnego wydalenia ze służby.

3. Miejscowością pobliską, o której mowa w ust. 1, jest miejscowość, z której czas dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem środkami publicznego transportu zbiorowego, zgodnie z rozkładem jazdy, łącznie z przesiadkami, nie przekracza w obie strony dwóch godzin, licząc od stacji (przystanku) położonej najbliżej miejsca zamieszkania do stacji (przystanku) położonej najbliżej miejsca pełnienia służby bez uwzględnienia czasu dojazdu do i od stacji (przystanku) w obrębie miejscowości, z której policjant dojeżdża, oraz miejscowości, w której wykonuje obowiązki służbowe.

Art. 87.

Członkami rodziny policjanta, których uwzględnia się przy przydziale lokalu mieszkalnego,

są pozostający z policjantem we wspólnym gospodarstwie domowym:

1) małżonek,

2) dzieci (własne lub małżonka, przysposobione lub przyjęte na wychowanie w ramach rodziny zastępczej) pozostające na jego utrzymaniu, nie dłużej jednak niż do ukończenia przez nie 25 lat życia,

3) rodzice policjanta i jego małżonka będący na jego wyłącznym utrzymaniu lub jeżeli ze względu na wiek albo *inwalidztwo* albo inne okoliczności są niezdolni do wykonywania zatrudnienia.

Art. 88.

Na służbowe lokale mieszkalne dla policjantów lub kwatery tymczasowe przeznaczają się lokale będące w dyspozycji Urzędu Miasta oraz Urzędu Gminy określone rozporządzeniem Urzędu Miasta oraz gminy.

Art. 89.

1. Policjantowi przysługuje równoważnik pieniężny za remont zajmowanego lokalu mieszkalnego, z uwzględnieniem liczby członków rodziny oraz ich uprawnień

wynikających z przepisów odrębnych.

2. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Finansów publicznych, określi i zatwierdzi w drodze rozporządzenia, wysokość oraz szczegółowe zasady przyznawania, odmowy przyznania, cofania i zwracania równoważnika, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając podmioty uprawnione do jego otrzymania, wzory wymaganych dokumentów, organy właściwe do jego przyznawania, odmowy przyznania, wypłaty, cofania albo żądania jego zwrotu oraz sposób postępowania w przypadku wystąpienia zbiegu uprawnień do jego otrzymania.

Art. 90.

1. Policjantowi przysługuje równoważnik pieniężny, jeżeli on sam lub członkowie jego rodziny nie posiadają lokalu mieszkalnego w miejscu pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej.

2. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz szczegółowe zasady przyznawania, odmowy przyznania, cofania oraz zwracania równoważnika pieniężnego, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając podmioty uprawnione do jego otrzymania, sposób ustalania wysokości równoważnika, wzory wymaganych dokumentów, organy właściwe do jego przyznawania, odmowy przyznania, wypłaty, cofania albo żądania jego zwrotu, a także sposób postępowania w przypadku wystąpienia zbiegu uprawnień do jego otrzymania.

Art. 91.

1. Policjantowi, który zajmuje lokal mieszkalny w miejscowości pobliskiej miejsca pełnienia służby, przysługuje zwrot kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby w wysokości ceny biletów za przejazd koleją lub autobusem.

Art. 92.

1. Policjantowi, który nie otrzymał lokalu mieszkalnego na podstawie decyzji administracyjnej przydziale, przysługuje pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej albo domu jednorodzinnego lub lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość.

1a. Policjant który został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego lub prywatnego popełnione w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, albo za przestępstwo określone w art. 258 Kodeksu karnego lub wobec której orzeczono prawomocnie środek karny pozbawienia praw publicznych za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, jest obowiązany do zwrotu pomocy finansowej, o której mowa w ust. 1.

2. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Finansów określi, w drodze rozporządzenia, tryb postępowania oraz szczegółowe zasady przyznawania, cofania oraz zwracania pomocy finansowej, o której mowa w ust. 1, uwzględniając przypadki, w których pomoc ta jest przyznawana, cofana lub podlega zwrotowi, jak również sposób obliczania wysokości pomocy finansowej przyznawanej lub orzekanej do zwrotu, a także rodzaje dokumentów wymaganych przy ubieganiu się o przyznanie tej pomocy.

Art. 93.

1. Lokalu mieszkalnego na podstawie decyzji administracyjnej nie przydziela się policjantowi:

- 1) w razie skorzystania z pomocy finansowej,
- 2) posiadającemu w miejscowości, w której pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej lokal mieszkalny odpowiadający co najmniej przysługującej mu powierzchni mieszkalnej albo dom jednorodzinny lub dom mieszkalno - pensjonatowy,
- 3) którego małżonek posiada lokal mieszkalny lub dom określony w pkt 2,
- 4) w razie zbycia przez niego lub jego małżonka własnościowego prawa do spółdzielczego lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość albo dom, o którym mowa w pkt 2, z wyjątkiem przypadków określonych na podstawie art. 96 ust. 3.

2. Decyzję o opróżnieniu lokalu mieszkalnego, o którym mowa w art. 90, wydaje się, jeżeli policjant:

- 1) podnajmuje albo oddaje do bezpłatnego używania przydzielony lokal lub jego część,
- 2) używa lokal mieszkalny w sposób sprzeczny z umową najmu lub niezgodnie z przeznaczeniem, zaniedbuje obowiązki, dopuszczając do powstania szkód, albo niszczy urządzenia przeznaczone do wspólnego korzystania przez mieszkańców,
- 3) wykracza w sposób rażący lub uporczywy przeciwko porządkowi domowemu, czyniąc uciążliwym korzystanie z innych lokali,
- 4) jest w zwłóce z zapłatą czynszu lub opłat za świadczenia związane z eksploatacją lokalu przez okres co najmniej dwóch pełnych okresów płatności, pomimo uprzedzenia na piśmie o zamiarze wydania decyzji o opróżnieniu lokalu i wyznaczenia dodatkowego, miesięcznego terminu zapłaty zaległych i bieżących należności,
- 5) otrzymał pomoc finansową
- 6) został przeniesiony do pełnienia służby w innej miejscowości i przydzielono mu w tej lub pobliskiej miejscowości następny lokal mieszkalny,
- 7) nie zwolnił, w terminie określonym odrębnymi przepisami, wcześniej przydzielonego lokalu mieszkalnego,
- 8) zrzekł się uprawnień do zajmowanego lokalu mieszkalnego,
- 9) został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego, popełnione w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, albo za przestępstwo lub wobec którego orzeczono prawomocnie środek karny pozbawienia praw publicznych za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe.

3. Decyzję o opróżnieniu lokalu mieszkalnego wydaje się także:

- 1) jeżeli policjantowi lub jego małżonkowi przysługuje tytuł prawny do innego lokalu mieszkalnego ;w takim przypadku osobom tym przysługuje prawo wyboru jednego z zajmowanych lokali;
- 2) gdy policjant zwolniony ze służby lub pozostali po policjancie członkowie rodziny zajmują lokal mieszkalny położony w budynku przeznaczonym na cele służbowe lub na terenie obiektu zamkniętego, a osobom tym przydzielono lokal mieszkalny w tej samej lub pobliskiej miejscowości, o powierzchni odpowiadającej przysługującym normom zaludnienia,

3) w przypadku zajmowania lokalu mieszkalnego, przez policjanta lub członków jego rodziny albo inne osoby – bez tytułu prawnego.

3a. Decyzję o opróżnieniu lokalu wydaje się również, jeżeli właściciel lokalu wypowiedział stosunek prawny dotyczący lokalu.

4. Decyzję o opróżnieniu lokalu wydaje się w stosunku do wszystkich osób zamieszkałych w tym lokalu.

Art. 94.

1. Policjantowi przeniesionemu do służby w innej miejscowości, który w poprzednim miejscu pełnienia służby posiada lokal mieszkalny, dom jednorodzinny lub dom mieszkalno-pensjonatowy, może być przydzielony lokal mieszkalny na podstawie decyzji administracyjnej w nowym miejscu pełnienia służby, jeżeli:

1) zwolni zajmowany lokal mieszkalny lub dom,

2) zwróci pomoc finansową przyznaną:

a) na wkład mieszkaniowy lub wkład budowlany w wysokości zwaloryzowanej przez spółdzielnię,

b) na spłatę innych należności – w wysokości przyznanej.

2. Policjantowi, który skorzystał z pomocy finansowej, może być przydzielony lokal mieszkalny na podstawie decyzji administracyjnej, jeżeli zwolni zajmowany lokal mieszkalny lub dom, o którym mowa w ust. 1, oraz zwróci pomoc finansową na zasadach określonych w tym przepisie.

3. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Finansów określi, w drodze rozporządzenia, tryb przydzielania lokalu mieszkalnego w przypadkach, o których mowa w ust. 1

i 2, szczegółowe zasady zwracania udzielonej pomocy finansowej oraz zwalniania zajmowanych lokali mieszkalnych lub domów określonych w ust. 1, uwzględniając przesłanki uzasadniające przydział lokalu mieszkalnego policjantowi przeniesionemu do służby w innej miejscowości, sposób postępowania w przypadku, gdy policjant ten skorzystał z pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, oraz rodzaje dokumentów potwierdzających zwolnienie przez policjanta lokalu mieszkalnego dotychczas zajmowanego.

4. Policjantowi przeniesionemu z urzędu do służby w innej miejscowości, który w poprzednim miejscu pełnienia służby nie zwolnił zajmowanego lokalu mieszkalnego lub domu, o którym mowa w ust. 1, można przydzielić tymczasową kwaterę według przysługujących norm, bez uwzględnienia zamieszkałych z nim członków rodziny. Koszty zakwaterowania pokrywane są ze środków budżetowych Policji, nie dłużej niż przez 2 lata od dnia przydzielenia tymczasowej kwatery.

5. Policjant delegowany do czasowego pełnienia służby w innej miejscowości otrzymuje tymczasową kwaterę. Koszty zakwaterowania pokrywa się ze środków budżetu Policji.

Art. 95.

1. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady najmu, przydziału i opróżniania oraz normy zaludnienia lokali mieszkalnych, a także szczegółowe zasady przydziału lokalu mieszkalnego i tymczasowej kwatery policjantowi,

opróżnienia lub zamiany tego lokalu i tymczasowej kwatery, oraz organy właściwe do wydawania decyzji administracyjnych w tych sprawach, wysokość norm zaludnienia i sposób ich ustalania.

2. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, warunki najmu lokali mieszkalnych znajdujących się w budynkach będących własnością Skarbu Państwa pozostających w zarządzie jednostek organizacyjnych Policji, a także sposób obliczania czynszu najmu, prawa i obowiązki najemcy oraz wynajmującego, a także części składowe czynszu najmu i okoliczności wpływające na jego wysokość.

3. Dodatkowe normy zaludnienia określone na podstawie ust. 1, związane z zajmowanym stanowiskiem służbowym lub posiadanym stopniem, stosuje się również przy przydziałach policjantom innych lokali mieszkalnych

4. W sprawach spornych, wynikających ze stosunku najmu lokali, o których mowa w ust. 2, rozstrzygają sądy powszechne.

5. Przydział i opróżnianie mieszkań następuje w formie decyzji administracyjnej.

Rozdział 9

Uposażenie i inne świadczenia pieniężne policjantów

Art. 96.

1. Prawo do uposażenia powstaje z dniem mianowania policjanta na stanowisko służbowe.

2. Z tytułu służby policjant otrzymuje jedno uposażenie i inne świadczenia pieniężne określone w ustawie.

Art. 97.

Podstawę wynagrodzenia zasadniczego policjanta określają przepisy ustawy lub rozporządzenia Rady Ministrów o najniższych i najwyższych wynagrodzeniach dla określonych zawodów w urzędach państwowych oraz w wymiarze sprawiedliwości i w jednostkach budżetowych Skarbu Państwa.

Art. 98.

Wysokość uposażenia zasadniczego policjanta może być uzależniona od grupy zaszeregowania jego stanowiska służbowego oraz od posiadanej wysługi lat.

Art. 99.

1. Policjant przeniesiony na niższe stanowisko służbowe zaszeregowane do niższej grupy uposażenia zasadniczego traci prawo do stawki uposażenia pobieranego na poprzednio zajmowanym stanowisku.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do policjantów przeniesionych na niższe stanowisko służbowe.

Art. 100.

1. Policjantowi przysługuje dodatek za stopień w wysokości uzależnionej od posiadanego stopnia policyjnego oraz jakości wykonywanej pracy.

2. Niezależnie od dodatku o którym mowa w ust. 1 policjantowi mogą być przyznawane dodatki do uposażenia uzasadnione szczególnymi właściwościami oraz trudnymi warunkami lub szczególnym miejscem pełnienia służby.

3. Dodatkami do uposażenia o charakterze stałym są dodatki ustalone w stawkach miesięcznych.

4. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Finansów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady otrzymywania oraz wysokość dodatków do uposażenia, uwzględniając ich rodzaj i charakter, przesłanki przyznawania lub podwyższania na stałe lub na czas określony, warunki obniżania lub cofania oraz stanowiska uprawniające do dodatku funkcyjnego.

Art. 101.

1. Uposażenie i inne świadczenia oraz należności pieniężne są płatne bezpośrednio na konto bankowe policjanta.
2. Uposażenie zasadnicze i dodatki do uposażenia o charakterze stałym są płatne miesięcznie z góry w pierwszym dniu roboczym każdego miesiąca.
3. Terminy wypłaty innych świadczeń i należności pieniężnych oraz dodatków do uposażenia, niewymienionych w ust. 2, określają przepisy w sprawie warunków ich otrzymywania.

Art. 102.

1. Zmiana uposażenia następuje z dniem zaistnienia okoliczności uzasadniających tę zmianę.
2. Jeżeli prawo do uposażenia powstało lub zmiana uposażenia nastąpiła w ciągu miesiąca, uposażenie na czas do końca miesiąca oblicza się w wysokości 1/30 części miesięcznego uposażenia za każdy dzień, gdy przepisy szczególne nie stanowią inaczej.
3. Prawo do uposażenia wygasa z ostatnim dniem miesiąca, w którym nastąpiło zwolnienie lub wydalenie policjanta ze służby lub zaistniały inne okoliczności uzasadniające wygaśnięcie tego prawa.

Art. 103.

1. Roszczenia z tytułu prawa do uposażenia i innych świadczeń oraz należności pieniężnych ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.
2. Organ właściwy do rozpatrywania roszczeń może nie uwzględnić przedawnienia, jeżeli opóźnienie w dochodzeniu roszczenia jest usprawiedliwione wyjątkowymi okolicznościami.

Art. 104.

1. W razie śmierci policjanta rodzinie zmarłego przysługuje zasiłek pogrzebowy, oraz odprawa pośmiertna.
2. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Finansów określi w drodze rozporządzenia sposób tworzenia funduszu nagród i zapomóg dla policjantów, uwzględniając:
 - 1) ustalanie okoliczności uzasadniających pozbawienie lub ograniczenie prawa do nagrody rocznej, sposób obliczania jej wysokości, rodzaje okresów nie wykonywania obowiązków służbowych, które nie są wliczane do okresu służby uprawniającego do tej nagrody,
 - 2) tryb postępowania oraz właściwość przełożonych w zakresie przyznawania i wypłaty nagród i zapomóg,
 - 3) jednostki Policji, w których tworzy się fundusz nagród i zapomóg, oraz sposoby ustalania i warunki zwiększania jego wysokości dla poszczególnych dysponentów.

Art. 105.

Policjantowi przysługują nagrody jubileuszowe za nienaganną służbę w wysokości:

1. po 5 latach służby – 50%
2. po 10 latach służby – 150%
3. po 15 latach służby – 200%
4. po 20 latach służby – 250%
5. po 25 latach służby – 300%

miesięcznego uposażenia zasadniczego, wraz z dodatkami o charakterze stałym.

2. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Finansów określi, w drodze rozporządzenia, okresy wliczane do okresu służby, od którego zależy nabycie prawa do nagrody jubileuszowej, oraz tryb jej obliczania i wypłacania, uwzględniając okresy służby, pracy i nauki powodujące nabycie prawa do nagrody jubileuszowej, sposób dokumentowania tych okresów oraz postępowania w przypadku zbiegu prawa do kilku nagród, a także termin wypłacania nagrody.

Art. 106.

1. Policjant zwalniany ze służby z przyczyn losowych otrzymuje:

- 1) odprawę,
- 2) ekwiwalent pieniężny za niewykorzystane urlopy wypoczynkowe lub dodatkowe oraz za niewykorzystany czas wolny od służby przyznany na podstawie art. 33 ust. 3, nie więcej jednak niż za ostatnie 3 lata kalendarzowe,
- 3) zwrot kosztów przejazdu policjanta i członków jego rodziny oraz przewozu urzędnika domowego do nowego miejsca zamieszkania w kraju, w zakresie i na zasadach obowiązujących przy przeniesieniach z urzędu.

2. Świadczenia, o których mowa w ust. 1 pkt 3, przysługują policjantowi, jeżeli w dniu zwolnienia ze służby spełniał warunki do uzyskania świadczenia z zaopatrzenia emerytalnego.

Art. 107..

1. Wysokość odprawy dla policjanta w służbie stałej równa się wysokości trzymiesięcznego

uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym, należnymi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym.

2. Przy ustalaniu wysokości odprawy uwzględnia się również okresy nieprzerwanej zawodowej służby wojskowej, jeżeli bezpośrednio po zwolnieniu z tej służby żołnierz został przyjęty do służby w Policji i nie otrzymał odprawy z tytułu poprzednio pełnionej służby.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio w przypadku podjęcia służby w Policji po zwolnieniu ze służby w innych służbach, w których przysługują świadczenia tego rodzaju.

Art. 108..

1. W razie śmierci policjanta, pozostałej po nim rodzinie przysługuje odprawa pośmiertna w takiej wysokości, w jakiej przysługiwałaby temu policjantowi odprawa, gdyby był zwolniony ze służby, oraz świadczenia określone w art. 114 ust. 1 pkt 2 i 3.

2. Świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują małżonkowi policjanta, który pozostawał z nim we wspólności małżeńskiej, a w dalszej kolejności dzieciom jeżeli w dniu śmierci policjanta spełniali warunki do uzyskania renty rodzinnej.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się także do zaginionych policjantów. Zaginięcie policjanta oraz związek tego zaginięcia ze służbą stwierdza Komendant Główny Policji.

Art. 109..

1. Policjantowi w służbie stałej, zwolnionemu ze służby na podstawie art. 41 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 pkt 4, wypłaca się co miesiąc przez okres roku po zwolnieniu ze służby świadczenie pieniężne w wysokości odpowiadającej uposażeniu zasadniczemu wraz z dodatkami o charakterze stałym, pobieranymi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym.

2. Policjantowi uprawnionemu do świadczenia określonego w ust. 1, który nabył prawo do zaopatrzenia emerytalnego, przysługuje prawo wyboru jednego z tych świadczeń.

3. Policjantowi zwolnionemu ze służby na podstawie art. 41 ust. 2 pkt 5 i 6, który z powodu nadal trwającej choroby nie może podjąć zatrudnienia, wypłaca się co miesiąc świadczenie pieniężne określone w ust. 1 przez okres choroby, nie dłużej jednak niż przez okres 3 miesięcy, chyba że wcześniej komisja lekarska wyda orzeczenie o inwalidztwie stanowiące podstawę do ustalenia prawa do renty inwalidzkiej.

Art. 110.

Odprawa oraz inne świadczenia nie przysługują policjantowi, który bezpośrednio po zwolnieniu ze służby został przyjęty do zawodowej służby wojskowej lub do innej służby, w której przysługuje prawo do takich świadczeń.

Art. 111.

1. W razie śmierci policjanta, niezależnie od odprawy pośmiertnej przysługuje zasiłek pogrzebowy w wysokości:

1) 4 000 zł, jeżeli koszty pogrzebu ponosi małżonek, dzieci, wnuki, rodzeństwo lub rodzice;

2) kosztów rzeczywiście poniesionych, najwyżej jednak do wysokości określonej w pkt 1, jeżeli koszty pogrzebu ponosi inna osoba.

2. Jeżeli śmierć policjanta nastąpiła na skutek wypadku pozostającego w związku ze służbą, koszty pogrzebu pokrywa się ze środków Komendy Głównej Policji.

Komendant Główny Policji może wyrazić zgodę na pokrycie kosztów pogrzebu policjanta zmarłego wskutek choroby pozostającej w związku ze służbą.

3. W razie pokrycia kosztów pogrzebu policjanta ze środków Komendy Głównej Policji osobom wymienionym w ust. 1 pkt 1 przysługuje połowa zasiłku pogrzebowego.

Art. 112.

1. W razie choroby oraz urlopu policjant otrzymuje uposażenie zasadnicze, dodatki do uposażenia o charakterze stałym i inne należności pieniężne należne na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym – z uwzględnieniem powstałych w tym okresie zmian, mających wpływ na prawo do uposażenia i innych należności pieniężnych lub na ich wysokość.

2. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Finansów może, w drodze rozporządzenia, ograniczyć w całości lub w części wypłatę niektórych dodatków do uposażenia w okresie choroby, urlopu okolicznościowego uwzględniając rodzaje i wysokość dodatków, których wypłata podlega ograniczeniu w razie choroby, urlopu okolicznościowego a także właściwość organów w tych sprawach.

Art. 113.

Do policjanta delegowanego do pełnienia funkcji oficera łącznikowego w polskich przedstawicielstwach dyplomatycznych w zakresie prawa do uposażenia oraz innych świadczeń i należności pieniężnych stosuje się wyłącznie przepisy dotyczące pracowników polskich przedstawicielstw dyplomatycznych.

Art. 114.

1. Policjantowi zawieszonemu w czynnościach służbowych zawiesza się od najbliższego terminu płatności 50 % ostatnio należnego uposażenia.
2. Po zakończeniu postępowania karnego lub dyscyplinarnego, będącego przyczyną zawieszenia w czynnościach służbowych, policjant otrzymuje zawieszoną część uposażenia oraz obligatoryjne podwyżki wprowadzone w okresie zawieszenia, jeżeli nie został skazany prawomocnym wyrokiem sądu lub ukarany karą dyscyplinarną wydalenia ze służby.

Art. 115.

1. Policjantowi tymczasowo aresztowanemu zawiesza się od najbliższego terminu płatności 50 % ostatnio należnego uposażenia.
2. W razie umorzenia postępowania karnego lub uniewinnienia prawomocnym wyrokiem sądu, policjant otrzymuje zawieszoną część uposażenia oraz obligatoryjne podwyżki tego uposażenia, wprowadzone w okresie zawieszenia, choćby umorzenie lub uniewinnienie nastąpiło po zwolnieniu policjanta ze służby, z zastrzeżeniem przepisu ust. 3.
3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku, gdy postępowanie karne umorzono z powodu przedawnienia lub amnestii, a także w razie warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Art. 116.

1. Policjantowi, który samowolnie opuścił miejsce pełnienia służby albo pozostaje poza nim lub nie kontynuuje służby, zawiesza się uposażenie od najbliższego terminu płatności. Jeżeli policjant pobrał już za czas nie usprawiedliwionej nieobecności uposażenie, potrąca mu się odpowiednią część uposażenia przy najbliższej wypłacie.
2. W razie uznania nieobecności za usprawiedliwioną, wypłaca się policjantowi zawieszony uposażenie; w przypadku nieobecności nie usprawiedliwionej policjant traci za każdy dzień nieobecności 1/30 część uposażenia miesięcznego.
3. Policjantowi, który rozpoczyna urlop bezpłatny w ciągu miesiąca kalendarzowego, przysługuje uposażenie w wysokości 1/30 uposażenia miesięcznego za każdy dzień poprzedzający dzień rozpoczęcia urlopu bezpłatnego. Jeżeli policjant pobrał już uposażenie za czas urlopu bezpłatnego, potrąca się mu odpowiednią część uposażenia przy najbliższej wypłacie.

Art. 117.

1. Z uposażenia policjanta mogą być dokonywane potrącenia w granicach i na zasadach określonych w przepisach prawa pracy oraz w innych przepisach szczególnych stosowanych do wynagrodzeń za pracę, jeżeli przepisy niniejszej ustawy nie stanowią inaczej.
2. Odprawa z tytułu zwolnienia ze służby podlega egzekucji wyłącznie na zaspokojenie zaległych świadczeń alimentacyjnych, z uwzględnieniem ograniczeń wynikających z ust. 1.

Rozdział 10

Odpowiedzialność dyscyplinarna i karna policjantów

Art. 118.

1. Policjant odpowiada dyscyplinarnie za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego polegającego na naruszeniu dyscypliny służbowej oraz nieprzestrzeganiu zasad etyki zawodowej.

2. Naruszenie dyscypliny służbowej stanowi czyn policjanta polegający na zawinionym niewykonaniu obowiązków wynikających z niezastosowania się do rozkazów i poleceń wydanych przez przełożonych, nie przestrzegania regulaminu, czasu pracy oraz zarządzeń oraz rozporządzeń służbowych.

3. Naruszeniem dyscypliny służbowej jest także :

2) zawinione zaniechanie czynności służbowej albo wykonanie jej rozmyślnie w sposób nieprawidłowy,

3) zawinione niedopełnienie obowiązków służbowych albo przekroczenie uprawnień określonych w przepisach prawa w art. 231 KK jeśli niedopełnienie obowiązków służbowych albo przekroczenie uprawnień nie spowodowało skutków o wysokiej szkodliwości, w przeciwnym przypadku za naruszenie Art. 231 Kk policjant odpowiada stosownie do zawinionych skutków według Kodeksu Karnego;

4) zawinione wprowadzenie w błąd przełożonego lub innego policjanta, jeżeli spowodowało to lub mogło spowodować szkodę służbie, policjantowi lub innej osobie z odpowiedzialnością stosowną do zawinionych skutków według Kodeksu Karnego jeśli takie miały miejsce.

5) postępowanie przełożonego w sposób przyczyniający się do rozluźnienia dyscypliny służbowej w podległej jednostce organizacyjnej lub komórce organizacyjnej Korpusu Policji Państwowej,

6) stawienie się do służby w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka oraz spożywanie alkoholu lub podobnie działającego środka w czasie służby albo w obiektach lub na terenach zajmowanych przez Korpus Policji Państwowej które może zaskutkować wydaleniem ze służby

7) zawiniona utrata służbowej broni palnej, amunicji lub legitymacji służbowej,

8) zawiniona utrata przedmiotu stanowiącego wyposażenie służbowe, którego wykorzystanie przez osoby nieuprawnione wyrządziło szkodę obywatelowi lub stworzyło zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa powszechnego,

9) zawiniona utrata materiału zawierającego informacje niejawne.

4. Czyn stanowiący przewinienie dyscyplinarne, spełniający jednocześnie cechy przestępstwa lub wykroczenia albo przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej niezależnie od odpowiedzialności karnej.

Art. 119.

Przewinienie dyscyplinarne jest zawinione wtedy, gdy policjant:

1) ma zamiar jego popełnienia, to jest chce je popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi,

2) nie mając zamiaru jego popełnienia, popełnia je jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość taką przewidywał albo mógł i powinien przewidzieć.

Art. 120.

1. Policjant odpowiada dyscyplinarnie, jeżeli popełnia przewinienie dyscyplinarne sam albo wspólnie lub w porozumieniu z inną osobą, a także w przypadku, gdy kieruje popełnieniem przez innego policjanta przewinienia dyscyplinarnego.

2. Policjant odpowiada dyscyplinarnie także w przypadku, gdy nakłania innego policjanta do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego albo ułatwia jego popełnienie.

3. Każdy z policjantów, o których mowa w ust. 1 i 2, odpowiada w granicach swojej winy, niezależnie od odpowiedzialności pozostałych osób.

Art. 121.

1. Przełożonym dyscyplinarnym jest przełożony nadrzędny nad jednostką organizacyjną Korpusu Policji Państwowej.

2. Przełożonym dyscyplinarnym policjanta delegowanego do czasowego pełnienia służby lub któremu powierzono pełnienie obowiązków służbowych albo którego skierowano na szkolenie zawodowe, studia w Wyższej Szkole Policji lub kurs doskonalenia zawodowego w szkole policyjnej lub ośrodku szkolenia Policji jest przełożony dyscyplinarny w miejscu pełnienia służby, odbywania szkolenia lub nauki.

3. Przełożonym dyscyplinarnym policjanta delegowanego do pełnienia służby poza granicami państwa jest dowódca kontyngentu policyjnego, w którym policjant pełni służbę.

4. Policjant oddelegowany do pełnienia zadań służbowych poza Policją podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego nadrzędnego w tej służbie.

5. Przełożony dyscyplinarny może w formie pisemnej upoważnić swoich zastępców do załatwiania spraw dyscyplinarnych w jego imieniu w ustalonym zakresie.

6. Wątpliwości w zakresie ustalenia właściwości przełożonego w sprawach dyscyplinarnych rozstrzyga wyższy przełożony dyscyplinarny w drodze postanowienia.

8. Wyższymi przełożonymi dyscyplinarnymi w postępowaniu dyscyplinarnym są:

- 1) Komendant Okręgowy Policji – w stosunku do Komendanta Powiatowego Policji,
- 2) Komendant Stołeczny Policji – w stosunku do Komendanta Powiatowego Policji,
- 3) Komendant Główny Policji – w stosunku do Komendanta Okręgowego Policji, Komendanta Stołecznego Policji, Komendanta Szkoły Policyjnej i dowódcy kontyngentu policyjnego.

Art. 122.

1. Karami dyscyplinarnymi są:

- 1) nagana ustna lub pisemna
- 2) obniżenie stopnia lub degradacja
- 3) areszt do 7 dni
- 4) wydalenie ze służby z degradacją

2. Kary dyscyplinarne wraz z uzasadnieniem podlegają wpisaniu do akt.

Art. 123.

1. Za popełnione przewinienie dyscyplinarne można wymierzyć tylko jedną karę dyscyplinarną.

2. Za popełnienie kilku przewinień dyscyplinarnych można wymierzyć jedną karę dyscyplinarną, odpowiednio surowszą.

Art. 124.

1. Wymierzona kara powinna być współmierna do popełnionego przewinienia dyscyplinarnego i stopnia zawinienia, w szczególności powinna uwzględniać okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, jego skutki, w tym następstwa dla służby, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na obwinionym obowiązków, pobudki działania, zachowanie obwinionego przed popełnieniem przewinienia dyscyplinarnego i po jego popełnieniu oraz dotychczasowy przebieg służby.

2. Na zaostrzenie wymiaru kary mają wpływ następujące okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego:

- 1) działanie z motywacji zasługującej na szczególne potępienie albo w stanie po użyciu alkoholu lub innego podobnie działającego środka,
- 2) popełnienie przewinienia dyscyplinarnego przez policjanta przed zatarciem wymierzonej mu kary dyscyplinarnej,
- 3) poważne skutki przewinienia dyscyplinarnego, zwłaszcza istotne zakłócenie realizacji zadań Policji lub naruszenia dobrego imienia Policji,
- 4) działanie w obecności podwładnego, wspólnie z nim lub na jego szkodę.

3. Na złagodzenie wymiaru kary mają wpływ następujące okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego:

- 1) nieumyślność jego popełnienia,
- 2) podjęcie przez policjanta starań o zmniejszenie jego skutków,
- 3) wykazany brak należytego doświadczenia zawodowego lub dostatecznych umiejętności zawodowych,
- 4) dobrowolne poinformowanie przełożonego dyscyplinarnego o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego wraz z uzasadnieniem przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego.

4. Przełożony dyscyplinarny uwzględnia okoliczności, o których mowa w ust. 1–4 wyłącznie w stosunku do policjanta, którego one dotyczą.

Art. 125.

1. Przełożony dyscyplinarny, jeżeli zachodzi uzasadnione przypuszczenie popełnienia przez policjanta przewinienia dyscyplinarnego:

- 1) wszczyna postępowanie dyscyplinarne:
 - a) z własnej inicjatywy,
 - b) na wniosek bezpośredniego przełożonego policjanta,
 - c) na polecenie wyższego przełożonego,
 - d) na żądanie sądu, prokuratora, oraz organu
- 2) może wszcząć postępowanie dyscyplinarne na wniosek pokrzywdzonego.

2. Wyższy przełożony dyscyplinarny może wszcząć lub przejąć do prowadzenia postępowanie dyscyplinarne przed wydaniem orzeczenia, jeżeli w jego ocenie jest to konieczne z uwagi na charakter sprawy.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. d) i pkt 2, przełożony dyscyplinarny zawiadamia strony o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i wyniku tego postępowania, przesyłając odpis wydanego orzeczenia lub postanowienia. Materiały przekazane przez sąd, prokuratora albo pokrzywdzonego włącza się do akt postępowania dyscyplinarnego.

4. Jeżeli zachodzą wątpliwości co do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, jego kwalifikacji prawnej albo tożsamości sprawcy, przed wszczęciem postępowania

dyscyplinarnego przełożony dyscyplinarny zleca przeprowadzenie czynności wyjaśniających. Czynności te należy ukończyć w terminie 30 dni.

5. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna się z dniem wydania postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego. Policjanta, co do którego wydano postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, uważa się za obwinionego.

6. Postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego zawiera:

- 1) oznaczenie przełożonego dyscyplinarnego,
- 2) datę wydania postanowienia,
- 3) stopień, imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe obwinionego,
- 4) opis przewinienia dyscyplinarnego zarzucanego obwinionemu wraz z jego kwalifikacją prawną,
- 5) uzasadnienie faktyczne zarzucanego przewinienia dyscyplinarnego,
- 6) oznaczenie rzecznika dyscyplinarnego prowadzącego postępowanie,
- 7) podpis z podaniem stopnia, imienia i nazwiska przełożonego dyscyplinarnego,
- 8) pouczenie o uprawnieniach przysługujących obwinionemu w toku postępowania dyscyplinarnego.

Art. 126.

1. Postępowania dyscyplinarnego nie wszczyna się, a wszczęte umarza:

- 1) jeżeli czynności wyjaśniające nie potwierdziły zaistnienia przewinienia dyscyplinarnego,
- 2) po upływie terminów określonych w ustawie
- 3) w razie śmierci policjanta,
- 4) jeżeli w tej samej sprawie zapadło prawomocne orzeczenie dyscyplinarne lub toczy się postępowanie dyscyplinarne.

2. Postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego oraz orzeczenie o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego doręcza się pokrzywdzonemu, jeżeli złożył on wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego. Na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego oraz na orzeczenie o umorzeniu tego postępowania pokrzywdzony może wnieść odpowiednio zażalenie lub odwołanie, w terminie 7 dni od dnia ich doręczenia.

3. Postępowania dyscyplinarnego nie wszczyna się po upływie 90 dni od dnia powzięcia przez przełożonego dyscyplinarnego wiadomości o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego.

4. Kary dyscyplinarnej nie można wymierzyć po upływie roku od dnia popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Zawieszenie postępowania dyscyplinarnego wstrzymuje bieg tego terminu.

5. Jeżeli przewinieniem dyscyplinarnym jest czyn zawierający jednocześnie cechy przestępstwa lub wykroczenia zastosowanie mają przepisy KPK.

Art. 127.

W przypadku wyłączenia Komendanta Głównego Policji od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym z określonych przyczyn i powodów postępowanie dyscyplinarne przejmuje jeden z jego zastępców.

Art. 128.

1. Przełożony dyscyplinarny zbiera materiał dowodowy i podejmuje czynności niezbędne do wyjaśnienia sprawy. W szczególności przesłuchuje świadków, obwinionego, przyjmuje od niego wyjaśnienia, dokonuje oględzin. Z czynności tych sporządza się protokoły. Przełożony dyscyplinarny może także zlecić przeprowadzenie odpowiednich badań.

2. Z czynności innych niż wymienione w ust. 1 sporządza się protokół, jeżeli przepis szczególny tego wymaga albo przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny uzna to za potrzebne. W pozostałych przypadkach można ograniczyć się do sporządzenia notatki urzędowej.

3. Protokół powinien zawierać:

1) oznaczenie czynności, jej czasu i miejsca, osób w niej uczestniczących lub obecnych oraz charakteru ich uczestnictwa,

2) opis przebiegu czynności,

3) w miarę potrzeby:

a) stwierdzenie innych okoliczności dotyczących przebiegu czynności,

b) oświadczenia i wnioski uczestników czynności,

c) pouczenie o uprawnieniach i obowiązkach.

4. Wyjaśnienia, zeznania, oświadczenia i wnioski oraz stwierdzenia określonych okoliczności przez przełożonego dyscyplinarnego o którym mowa w ust. 8, zapisuje się w protokole z możliwą dokładnością, a osoby biorące udział w czynności mają prawo żądać zapisania w protokole z pełną dokładnością wszystkiego, co dotyczy ich praw i interesów.

5. Osoby biorące udział w czynności, z której jest sporządzany protokół, a także osoby obecne, po zapoznaniu się z treścią protokołu, podpisują każdą jego stronę. Odmowę zapoznania się z treścią protokołu, a także odmowę lub brak podpisu którejkolwiek osoby należy omówić w protokole.

6. Przełożony dyscyplinarny w toku postępowania wydaje postanowienia, jeżeli ich wydanie nie jest zastrzeżone do właściwości przełożonego dyscyplinarnego.

7. Postanowienie wydane w toku postępowania, z wyjątkiem postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, powinno zawierać:

1) oznaczenie wydającego postanowienie przełożonego dyscyplinarnego,

2) datę wydania postanowienia,

3) podstawę prawną wydania postanowienia,

4) stopień, imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe obwinionego,

5) rozstrzygnięcie,

6) uzasadnienie faktyczne i prawne,

7) pouczenie, czy i w jakim trybie przysługuje prawo złożenia zażalenia,

8) podpis z podaniem stopnia, imienia i nazwiska wydającego postanowienie.

8. Jeżeli zebrany materiał dowodowy to uzasadnia, przełożony dyscyplinarny wydaje postanowienie o zmianie lub uzupełnieniu zarzutów.

Art. 129.

1. W toku postępowania dyscyplinarnego obwiniony ma prawo do:

1) odmowy składania wyjaśnień,

2) zgłaszania wniosków dowodowych,

3) przeglądania akt postępowania dyscyplinarnego oraz sporządzania z nich notatek,

4) ustanowienia obrońcy, którym może być adwokat

5) wnoszenia do przełożonego dyscyplinarnego zażaleń na postanowienia wydane w toku postępowania w terminie 7 dni od dnia doręczenia i w przypadkach wskazanych w ustawie; od postanowień wydanych przez przełożonego dyscyplinarnego zażalenie przysługuje do wyższego przełożonego dyscyplinarnego.

2. Przełożony dyscyplinarny może, w drodze postanowienia, odmówić udostępnienia akt, jeżeli sprzeciwia się temu ustawa o informacjach niejawnych lub o ochronie danych osobowych. Na postanowienie przysługuje zażalenie.

3. Ustanowienie obrońcy uprawnia go do działania w całym postępowaniu dyscyplinarnym, nie wyłączając czynności po uprawomocnieniu się orzeczenia, jeżeli nie zawiera ograniczeń. O zmianie zakresu pełnomocnictwa uprawniającego do działania w postępowaniu dyscyplinarnym lub o jego cofnięciu obwiniony niezwłocznie zawiadamia obrońcę oraz przełożonego dyscyplinarnego.

4. Obrońca nie może podejmować czynności na niekorzyść obwinionego. Może on zrezygnować z reprezentowania obwinionego w toku postępowania dyscyplinarnego, zawiadamiając o tym obwinionego oraz przełożonego dyscyplinarnego. Do czasu ustanowienia nowego obrońcy, jednak nie dłużej niż 14 dni od dnia zawiadomienia obwinionego, obrońca jest obowiązany podejmować niezbędne czynności.

5. Udział obrońcy w postępowaniu dyscyplinarnym nie wyłącza osobistego działania w nim obwinionego.

6. Orzeczenia, postanowienia, zawiadomienia i inne pisma, wydane w toku postępowania dyscyplinarnego, doręcza się obwinionemu oraz obrońcy, jeżeli został ustanowiony. W razie doręczenia obwinionemu i obrońcy w różnych terminach pisma, od którego przysługuje odwołanie lub zażalenie, termin do złożenia odwołania lub zażalenia liczy się od dnia doręczenia, które nastąpiło wcześniej.

7. Wniosek dowodowy obwiniony zgłasza na piśmie przełożonemu dyscyplinarnemu, który rozstrzyga o uwzględnieniu wniosku albo odmawia, w drodze postanowienia, uwzględnienia wniosku, jeżeli:

- 1) okoliczność, która ma być udowodniona, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy albo jest już udowodniona zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy,
- 2) dowód jest nieprzydatny do stwierdzenia danej okoliczności lub nie da się przeprowadzić,
- 3) przeprowadzenie dowodu jest sprzeczne z prawem.

8. Na postanowienie w przedmiocie nieuwzględnienia wniosku dowodowego przysługuje zażalenie.

9. Nieusprawiedliwiona nieobecność obwinionego w służbie, zwolnienie obwinionego od zajęć służbowych z powodu choroby oraz nieusprawiedliwione niestawiennictwo na wezwanie przełożonego dyscyplinarnego nie wstrzymują biegu postępowania dyscyplinarnego, a czynności, w których jest przewidziany udział obwinionego, nie przeprowadza się albo przeprowadza się w miejscu jego pobytu.

10. Udział w czynnościach dowodowych oraz zapoznanie z aktami postępowania dyscyplinarnego obwinionego zwolnionego od zajęć służbowych z powodu choroby wymaga zgody lekarza, który orzekł czasową niezdolność obwinionego do służby. W przypadku braku możliwości nawiązania kontaktu z lekarzem lub zmiany lekarza zgody takiej może udzielić lekarz, który obecnie leczy obwinionego, a w dalszej kolejności lekarz o takiej samej specjalności.

Art. 130.

1. Przełożony dyscyplinarny jest obowiązany badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego.
2. Obwinionego uważa się za niewinnego, dopóki wina jego nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym orzeczeniem. Niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść obwinionego.

Art. 131.

1. Czynności dowodowe w postępowaniu dyscyplinarnym powinny być zakończone w terminie miesiąca od dnia wszczęcia tego postępowania. Wyższy przełożony dyscyplinarny, w drodze postanowienia, może przedłużyć termin prowadzenia czynności dowodowych do 2 miesięcy.
3. Przełożony dyscyplinarny może zawiesić postępowanie dyscyplinarne z powodu zaistnienia długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania. Na postanowienie o zawieszeniu postępowania dyscyplinarnego przysługuje zażalenie w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte z inicjatywy pokrzywdzonego, zażalenie to może również złożyć pokrzywdzony.
4. Przełożony dyscyplinarny wydaje postanowienie o podjęciu zawieszzonego postępowania dyscyplinarnego po ustaniu przeszkody, o której mowa w ust. 3.

Art. 132.

1. Przełożony dyscyplinarny, po przeprowadzeniu czynności dowodowych i uznaniu, że zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy, zapoznaje obwinionego z aktami postępowania dyscyplinarnego.
2. Obrońca może zapoznać się z aktami postępowania dyscyplinarnego, o których mowa w ust. 1, nie później niż do dnia zapoznania obwinionego z tymi aktami.
3. Z czynności zapoznania z aktami postępowania dyscyplinarnego sporządza się protokół.
4. Odmowa zapoznania się z aktami postępowania lub złożenia podpisu stwierdzającego tę okoliczność nie wstrzymuje postępowania. Przełożony dyscyplinarny dokonuje wzmianki o odmowie w aktach postępowania.
5. Obwiniony ma prawo w terminie 3 dni od dnia zapoznania się z aktami postępowania dyscyplinarnego zgłosić wnioski o ich uzupełnienie. Na wydane przez przełożonego dyscyplinarnego postanowienie o odmowie uzupełnienia akt postępowania dyscyplinarnego obwinionemu służy prawo złożenia zażalenia.
6. Obwiniony ma prawo w terminie 3 dni od dnia zapoznania się z uzupełnionymi aktami postępowania dyscyplinarnego zgłosić wnioski o ich uzupełnienie w zakresie wynikającym z przeprowadzonych czynności dowodowych uzupełniających akta tego postępowania.
7. Przełożony dyscyplinarny, po zapoznaniu obwinionego z aktami postępowania dyscyplinarnego, wydaje postanowienie o zakończeniu czynności dowodowych oraz sporządza postanowienie końcowe, które zawiera:
 - 1) postanowienie o zakończeniu lub umorzeniu albo zawieszeniu postępowania dyscyplinarnego,
 - 2) określa zarzucane przewinienie dyscyplinarne, z opisem stanu faktycznego ustalonym na podstawie zebranych dowodów,

3) orzeka co do ukarania, uniewinnienia lub odstąpienia od ukarania z uzasadnieniem

Art. 133.

1. Postanowienie końcowe powinno zawierać:

- 1) oznaczenie przełożonego dyscyplinarnego,
- 2) datę wydania orzeczenia,
- 3) stopień, imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe obwinionego,
- 4) opis przewinienia dyscyplinarnego zarzucanego obwinionemu wraz z kwalifikacją prawną,
- 6) uzasadnienie prawne orzeczenia,
- 7) pouczenie o prawie, terminie i trybie wniesienia odwołania,
- 8) podpis, z podaniem stopnia, imienia i nazwiska przełożonego dyscyplinarnego, oraz pieczęć jednostki organizacyjnej Korpusu Policji Państwowej.

3. Wyższy przełożony dyscyplinarny uchyla postanowienie oraz przekazuje akta sprawy niższemu przełożonemu i dyscyplinarnemu do uzupełnienia, w przypadku stwierdzenia, że nie zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności sprawy.

5. Orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, wraz z uzasadnieniem sporządza się na piśmie nie później niż w terminie 14 dni od dnia wydania postanowienia o zakończeniu czynności dowodowych.

6. Orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, doręcza się niezwłocznie obwinionemu.

7. Jeżeli przełożony dyscyplinarny, uzna, że należy wymierzyć karę dyscyplinarną, do której wymierzenia nie jest uprawniony, wniosek w tej sprawie wraz z aktami postępowania dyscyplinarnego przesyła przełożonemu dyscyplinarnemu uprawnionemu do wymierzenia tej kary.

8. W przypadku zamiaru wymierzenia kary wydalenia ze służby w Policji przełożony dyscyplinarny, przed wydaniem orzeczenia dyscyplinarnego, wzywa obwinionego do raportu w celu wysłuchania go. Obwinionemu doręcza się sprawozdanie w terminie umożliwiającym zapoznanie się z nim przed raportem.

9. Przepisu ust. 8 nie stosuje się w przypadku:

- 1) tymczasowego aresztowania obwinionego,
- 2) odmowy obwinionego stawienia się do raportu lub nieusprawiedliwionej nieobecności w wyznaczonym terminie raportu,
- 3) zaistnienia innej przeszkody uniemożliwiającej obwinionemu stawienie się do raportu w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia o zakończeniu czynności dowodowych.

Art. 134.

1. Postępowanie dyscyplinarne jest dwuinstancyjne. Od orzeczenia wydanego w pierwszej instancji obwinionemu przysługuje odwołanie w terminie 7 dni od dnia doręczenia orzeczenia.

2. Odwołanie składa się do wyższego przełożonego dyscyplinarnego za pośrednictwem przełożonego, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji.

3. Wyższy przełożony dyscyplinarny odmawia przyjęcia odwołania, w drodze postanowienia, jeżeli zostało wniesione po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalne. Postanowienie w tej sprawie jest ostateczne.

4. Jeżeli orzeczenie lub postanowienie w pierwszej instancji wydał Komendant Główny Policji, odwołanie lub zażalenie nie przysługuje. Obwiniony może jednak w terminie, o którym mowa w ust. 1, zwrócić się do Komendanta Głównego Policji z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy; do wniosku tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od orzeczeń.

Art. 135.

1. W postępowaniu odwoławczym rozpoznanie sprawy następuje na podstawie stanu faktycznego ustalonego w postępowaniu dyscyplinarnym. Jeżeli jest to potrzebne do prawidłowego wydania orzeczenia, wyższy przełożony dyscyplinarny może uzupełnić materiał dowodowy, zlecając prowadzącemu postępowanie dyscyplinarne wykonanie czynności dowodowych, określając ich zakres.

2. Z materiałami uzyskanymi w wyniku czynności dowodowych, o których mowa w ust. 1, przełożony dyscyplinarny zapoznaje obwinionego. W terminie 3 dni od dnia zapoznania obwiniony ma prawo zgłoszenia wyższemu przełożonemu dyscyplinarnemu, o którym mowa w ust. 1, uwag dotyczących przeprowadzonych czynności dowodowych. Przepisy art. 135i ust. 1–4 stosuje się odpowiednio.

Art. 136.

1. Wyższy przełożony dyscyplinarny może zaskarżone orzeczenie:

1) utrzymać w mocy albo

2) uchylić w całości albo w części i w tym zakresie uniewinnić obwinionego, odstąpić od ukarania, względnie wymierzyć inną karę, bądź uchylając to orzeczenie – umorzyć postępowanie dyscyplinarne w pierwszej instancji, albo

3) uchylić w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez przełożonego dyscyplinarnego, gdy rozstrzygnięcie sprawy wymaga przeprowadzenia czynności dowodowych w całości lub w znacznej części.

5. Postępowanie odwoławcze umarza się w przypadku cofnięcia odwołania.

6. W postępowaniu odwoławczym wyższy przełożony dyscyplinarny nie może wymierzyć surowszej kary dyscyplinarnej, chyba że zaskarżone orzeczenie rażąco narusza prawo lub interes służby.

Art. 137.

1. Orzeczenie lub postanowienie staje się prawomocne:

1) z upływem terminu do wniesienia odwołania lub zażalenia, jeżeli go nie wniesiono,

2) w dniu wydania orzeczenia lub postanowienia przez organ odwoławczy.

2. Przełożony dyscyplinarny, po uprawomocnieniu się orzeczenia lub postanowienia, niezwłocznie wykonuje orzeczoną karę. Przy orzeczeniu kary zakazu opuszczania wyznaczonego miejsca przebywania przełożony dyscyplinarny określa termin rozpoczęcia i zakończenia kary, jednocześnie powiadamia o tym ukaranego.

3. Przełożony właściwy w sprawach osobowych po uprawomocnieniu się orzeczenia niezwłocznie wykonuje karę ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku.

4. Przełożony po uprawomocnieniu się orzeczenia niezwłocznie wykonuje karę orzeczoną w postępowaniu dyscyplinarnym.

5. Prawomocne orzeczenie o odstąpieniu od ukarania albo o ukaraniu oraz prawomocne postanowienie o odstąpieniu od wszczęcia postępowania dyscyplinarnego włącza się do akt osobowych policjanta.

Art. 138.

1. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu Postępowania Karnego, dotyczące wezwań, terminów, doręczeń i świadków, z wyłączeniem możliwości nakładania kar porządkowych. .

2. O zwolnieniu od złożenia zeznania lub odpowiedzi na pytania osoby pozostającej z obwinionym w szczególnie bliskim stosunku osobistym rozstrzyga rzecznik dyscyplinarny. Na odmowę zwolnienia od złożenia zeznania lub odpowiedzi na pytania służy zażalenie w terminie 3 dni od dnia doręczenia postanowienia.

Art. 139.

1. Zatarcie kary dyscyplinarnej oznacza uznanie kary za niebyłą.

2. W przypadku nienagannej służby, stwierdzonej w opinii służbowej, przełożony dyscyplinarny może zatrzeć karę dyscyplinarną nie wcześniej niż przed upływem 12 miesięcy od dnia orzeczenia kary .

3. Zatarcie kary dyscyplinarnej powoduje usunięcie z akt osobowych policjanta orzeczenia o ukaraniu wyłącznie naganą ustną oraz pisemną.

Art. 140.

1. Postępowanie dyscyplinarne zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli:

1) dowody, na podstawie których ustalono istotne dla sprawy okoliczności, okazały się fałszywe,

2) zostały ujawnione istotne dla sprawy okoliczności, które nie były znane w toku postępowania dyscyplinarnego,

3) orzeczenie wydano z naruszeniem obowiązujących przepisów, jeżeli mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia,

4) orzeczenie zostało wydane w oparciu o inną decyzję lub orzeczenie które zostały następnie uchylone lub zmienione.

2. Postępowania dyscyplinarnego nie wznawia się na niekorzyść ukaranego po ustaniu karalności przewinienia dyscyplinarnego.

3. Postępowania dyscyplinarnego nie wznawia się po upływie 5 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

Art. 141.

1. Po wznowieniu postępowania dyscyplinarnego przeprowadza się czynności dowodowe ograniczone do przyczyn wznowienia, a po ich zakończeniu, stosownie do poczynionych ustaleń, wydaje się orzeczenie:

1) uchylające dotychczasowe orzeczenie i stwierdzające uniewinnienie ukaranego lub umorzenie postępowania dyscyplinarnego albo

2) zmieniające dotychczasowe orzeczenie i wymierzające inną karę dyscyplinarną, albo

3) odmawiające uchyleń dotychczasowego orzeczenia.

2. Zmiana dotychczasowego orzeczenia i wymierzenie innej kary dyscyplinarnej nie może nastąpić po ustaniu karalności przewinienia dyscyplinarnego.

3. Orzeczenie kary surowszej od dotychczasowej jest możliwe tylko wtedy, gdy wznowienie następuje z urzędu i orzeczona kara jest rażąco niewspółmierna do popełnionego przewinienia dyscyplinarnego.

4. Jeżeli w następstwie wznowienia postępowania wymierzono karę łagodniejszą, ulegają uchyleniu skutki kary dotychczasowej, a w razie wymierzenia kary surowszej, jej wykonanie rozpoczyna się od dnia wymierzenia.

5. Na orzeczenie i postanowienie wydane w trybie wznowienia postępowania dyscyplinarnego służy ukaranemu lub obwinionemu, a w przypadku jego śmierci, członkowi rodziny uprawnionemu do renty rodzinnej, odwołanie lub zażalenie do wyższego przełożonego dyscyplinarnego w terminie 7 dni od dnia doręczenia, z tym że na orzeczenia i postanowienia wydane przez Komendanta Głównego Policji przysługuje jedynie, w takim samym terminie, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Przepisy art. 135n ust. 4–6 stosuje się odpowiednio.

6. Termin zatarcia kary zmienionej w następstwie wznowienia postępowania liczy się od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o wymierzeniu nowej kary. Na poczet okresu zatarcia nowej kary zalicza się okres zatarcia, który upłynął od uprawomocnienia się orzeczenia kary dotychczasowej.

Art. 142.

Od orzeczenia oraz postanowienia kończącego wyższe postępowanie dyscyplinarne policjantowi przysługuje prawo wniesienia skargi kasacyjnej do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Rozdział 11

Realizacja wspólnych działań na terytorium państw członkowskich ONZ.

Art. 143.

Policjanci i funkcjonariusze Korpusu Policji Państwowej są uprawnieni do wykonywania obowiązków służbowych na terytorium innego państwa członkowskiego ONZ w celu realizacji zadań które określa umowa międzynarodowa zawartą pomiędzy tym państwem a Rzeczpospolitą.

Rozdział 11

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 144.

1. Minister Spraw Wewnętrznych zorganizuje Korpus Policji Państwowej w porozumieniu z Komendantem Głównym Korpusu Policji Państwowej w określonym przez siebie czasie od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Z chwilą zorganizowania Korpusu Policji Państwowej likwidacji ulega 'Policja Państwowa.'

Art. 145.

Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy ustaje członkostwo w partiach politycznych tych policjantów, którzy do takich organizacji dotąd należeli.

Art. 146.

Traci moc ustawa Dz.U. 1990 Nr 30 poz. 179 z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji.

Art. 147.

Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Art. 148. W sprawach nieuregulowanych niniejszą ustawą obowiązują właściwe rozporządzenia oraz zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych jak też Komendanta Głównego Korpusu Policji Państwowej.

Załącznik nr 1.

USTAWA z dnia 24 lipca 1919 r. o Policji Państwowej

Art. 1. Policja jest państwową organizacją służby bezpieczeństwa.

Art. 2. Policja państwowa jest organem wykonawczym władz państwowych i samorządowych i ma za zadanie ochronę bezpieczeństwa, spokoju i porządku publicznego.

Art. 3. Koszty utrzymania policji państwowej ponosi bezpośrednio skarb państwa z tym jednak, że organy samorządu: komunalne związki powiatowe oraz gminy miast, wydzielonych z powiatów, zwracają państwu $\frac{1}{4}$ część wszelkich kosztów utrzymania policji. Sposób pobierania należnej od samorządu części kosztów utrzymania policji określają przepisy, wydane przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Gminy obowiązane są dostarczyć za opłatą na żądanie powiatowych i miejskich władz administracyjnych lokali, potrzebnych na umieszczenie biur i posterunki policji.

Wysokość wspomnianych opłat ustala przepisy wykonawcze, wydane przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Organizacja policji.

Art. 4. Policja jest organizowana i wyszkolona na wzór wojskowy i podlega Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 5. Organizacja policji jest przystosowana do administracyjnego podziału państwa: stosownie do tego policja dzieli się na:

- a) komendy okręgowe, łączące kilka lub kilkanaście komend powiatowych,
- b) komendy powiatowe, odpowiadające terytorialnie powiatom,
- c) komisariaty, obejmujące większe miasta w powiatach lub dzielnice w dużych miastach,
- d) posterunki stałe w gminach.

W miastach, stanowiących samodzielną jednostkę administracyjną, policja organizowana jest na prawach komendy powiatowej lub okręgowej.

Przy komendach okręgowych do spraw dochodzenia przestępstw istnieją urzędy śledcze.

Art. 6. Na czele policji w państwie stoi główny komendant policji, zależny od Ministra Spraw Wewnętrznych. Do zadań komendanta głównego należą czynności wykonawcze w zakresie organizacji, administracji, zaopatrzenia, uzbrojenia oraz uzupełnień i wyszkolenia policji w państwie.

Art. 7. Komendantowi głównemu policji podlegają bezpośrednio komendanci okręgowi. Okręgowi komendanci są zwierzchnią władzą policji w okręgu i załatwiają wszystkie sprawy, związane z organizacją, administracją, uzupełnieniem i wyszkoleniem policji w okręgu.

Na czele urzędów śledczych stoją naczelnicy policji śledczej, podlegli komendantom okręgu.

Art. 8. Na czele policji w powiecie stoi komendant powiatowy policji. Na czele komisariatu — komisarz policyjny.

Art. 9. Organizacje głównej komendy i komend okręgowych policji określają specjalne przepisy, wydane przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 10. Funkcjonariusze policji dzielą się na wyższych i niższych. Zasadnicze płace wyższych funkcjonariuszów policji odpowiadają płacom kategorii urzędniczych. Płace zatrudnionego w biurach policji personelu biurowego normują się stosownie do etatów urzędników i funkcjonariuszów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Wyżsi funkcjonariusze

	kategoria
Komendant Główny	IV.
Zastępca Komendanta Głównego	Va, Vb.
Komendant Okręgowy	Va, Vb, VI.
Zastępca Komendanta Okręgowego	VI, VII.
Komendant Powiatowy	VII, VIII, IX.
Zastępca Komendanta Powiatowego	VIII, IX, X.
Komisarz	VIII, IX, X.
Zastępca Komisarza	IX, X.
Naczelnik Urzędu Śledczego	Vb, VI, VII, VIII.

Inni wyżsi funkcjonariusze otrzymują kategorię płacy i nazwę stosownie do pełnionych funkcji.

Niżsi funkcjonariusze:

Starszy przodownik.

Przodownik.

Starszy posterunkowy.

Posterunkowy.

Zależność służbowa

oraz stosunek do władz państwowych i samorządowych.

Art. 11. W zakresie organizacji, administracji, zaopatrzenia, uzupełnień i wyszkolenia policja podlega głównemu komendantowi i okręgowym komendantom.

W zakresie zaś służby bezpieczeństwa i czynności wykonawczych władz państwowych policja podlega w powiatach komisarzom rządowym, w miastach, stanowiących odrębną jednostkę administracyjną — miejscowym przedstawicielom władzy administracyjnej, zależnym w tym zakresie od Ministra Spraw Wewnętrznych. Funkcjonariusze policji państwowej, winni popełnienia czynów, objętych ustawami karnymi, podlegają sądownictwu karnemu dla osób cywilnych.

Art. 12. O rozmieszczeniu komisariatów w granicach powiatu decyduje komisarz rządowy w porozumieniu z miejscowym komendantem policji.

O rozmieszczeniu komisariatów i posterunków w miastach i gminach decyduje miejscowy przedstawiciel władzy administracyjnej po porozumieniu się z przedstawicielami miejscowego samorządu i komendantem policji.

Art. 13. Urzędy prokuratorskie i władze sądowe mają prawo wydawania bezpośrednich zleceń policji, zgodnie z przepisami, zawartymi w ustawie postępowania karnego.

W czynnościach dochodzenia przestępstw policja jest w bezpośredniej zależności od urzędów wymiaru sprawiedliwości.

Instrukcja dotycząca czynności dochodzenia przestępstw wydana będzie przez Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 14. Inne władze państwowe, zarówno cywilne, jak i wojskowe, znoszą się z policją za pośrednictwem komisarza rządowego lub przedstawiciela władzy administracyjnej w miastach, stanowiących odrębną jednostkę administracyjną.

W zakresie kompetencji władz samorządowych, obowiązana jest miejscowa policja udzielać im pomocy na ich wezwanie w granicach zadań policji, określonych artykułem 2-im.

Art. 15. W razie potrzeby użycie oddziałów policji jednego powiatu w granicach drugiego powiatu decyduje Minister Spraw Wewnętrznych.

Art. 16. Głównego komendanta policji mianuje Naczelnik Państwa na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 17. Wyższych funkcjonariuszów policji od kategorii XI mianuje Minister Spraw Wewnętrznych na przedstawienie głównego komendanta.

Art. 18. Niższych funkcjonariuszów policji mianuje okręgowy komendant na przedstawienie komendantów powiatowych.

Art. 19. Zwolnienia z urzędów należą do właściwej władzy mianującej.

Art. 20. Przeniesienia służbowe funkcjonariuszów policji w granicach okręgu zarządza okręgowy komendant.

Przeniesienia powiatowych oraz okręgowych komendantów policji zarządza Minister Spraw Wewnętrznych.

Odpowiedzialność dyscyplinarna.

Art. 21. Za wykroczenia służbowe stosowane będą do funkcjonariuszów policji następujące kary dyscyplinarne według trybu, ustalonego w przepisach wydanych przez Minister Spraw Wewnętrznych:

- 1) nagana,
- 2) areszt do dni 7-miu,
- 3) przeniesienie na urząd o mniejszych dodatkach funkcyjnych,
- 4) degradacja,
- 5) wydalenie.

Art. 22. Powiatowi komisarze rządowi, a w miastach, wydzielonych z powiatów, przedstawiciele władzy administracyjnej mają prawo zarówno z własnej inicjatywy, jak na wniosek przedstawiciela organu samorządowego zawieszać w czynnościach służbowych podwładnych im powiatowych komendantów i kierowników komisariatów policji pod warunkiem natychmiastowego zawiadomienia okręgowego komendanta o zawieszeniu celem wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

Liczebność policji.

Art. 23. Ilość członków policji określi w stosunku do liczby ludności i potrzeb miejscowych Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Przy ustalaniu liczby funkcjonariuszów policji dla poszczególnych powiatów i miast Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zasięga w tej mierze opinii ciał samorządowych.

Uzupełnienie policji.

Art. 24. Korpus policji uzupełnia się drogą dobrowolnego zgłaszania się kandydatów.

Art. 25. O możliwości przyjęcia kandydatów orzekają komisje kwalifikacyjne, utworzone przy powiatowych i miejskich komendach policji. Skład i tryb postępowania komisji określi instrukcja Ministra Spraw Wewnętrznych z tym, że w skład komisji mają wejść przedstawiciele organów samorządowych.

Warunki przyjęcia do policji.

Art. 26. Warunkiem przyjęcia do policji jest:

- 1) obywatelstwo polskie,
- 2) nieskazitelna przeszłość,
- 3) wiek od 29 do 45 lat,
- 4) zdrowa i silna budowa ciała oraz wzrost odpowiedni,
- 5) znajomość języka polskiego w piśmie i w słowie, i umiejętności liczenia.

Art. 27. Kandydaci na wyższych funkcjonariuszów policji muszą prócz warunków zdrowia i moralności posiadać wykształcenie: do zastępcy komendanta okręgowego

włącznie — co najmniej świadectwo z ukończenia średniego zakładu naukowego, na komendantów okręgowych, zastępcę głównego komendanta i głównego komendanta — wykształcenie wyższe.

Oficerowie rezerwy, o ile nie posiadają wyższego wykształcenia, mają prawa kandydatów z wykształceniem średnim.

Starsi przodownicy, niemający wykształcenia średniego, w uznaniu zasług i zdolności mogą awansować na wyższe urzędy, o ile złożą odpowiedni egzamin.

Art. 28. Wszyscy funkcjonariusze policji muszą ukończyć specjalne szkoły.

Art. 29. Nominację do policji poprzedza półroczna służba próbna. Służba próbna zalicza się do czasu służby w policji.

Art. 30. Każdy nowo wstępujący do policji funkcjonariusz musi złożyć przysięgę według załączonej roty.

Uposażenie policji.

Art. 31. Uposażenie policji określają specjalne etaty, ułożone przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Szkoły.

Art. 32. Przy każdej okręgowej komendzie istnieją szkoły dla posterunkowych i przodowników policji.

Szkoły te prowadzone są metodą wojskową. Komendanci szkół wini posiadać wojskowe wykształcenie.

Szkoły policyjne podlegają bezpośrednio okręgowym komendantom policji.

Nadto okręgowe komendy organizują kursy dla wywiadowców policji śledczej.

Art. 33. Szkoły dla wyższych funkcjonariuszów zorganizowane będą w miejscach, które określi rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 34. Organizację i programy szkół ustalą przepisy, wydane przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości i Spraw Wojskowych.

Art. 35. Dla skontrolowania i pogłębienia wojskowego wychowania i wykształcenia policji wyznacza Minister Spraw Wojskowych na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych komisje wojskowe, które przeprowadzają doraźne inspekcje oraz stawiają swoje wnioski. Minister Spraw Wojskowych na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych odkomenderowuje do policji oficerów w charakterze instruktorów.

Prawa i obowiązki funkcjonariuszów policji.

Art. 36. Funkcjonariusze policji korzystają z wszelkich praw i prerogatyw, służących urzędnikom i funkcjonariuszom państwowym.

Art. 37. Funkcjonariusz policji, winny samowolnego opuszczenia służby bez uzyskania uprzedniego zwolnienia ze swego urzędu od właściwej władzy, ulegnie w drodze sądowej karze więzienia od trzech do sześciu miesięcy. Na ziemiach, gdzie obowiązuje austriacka ustawa karna, czyn ten stanowi występki, ulegający karze ścisłego aresztu od trzech do sześciu miesięcy.

Art. 38. Sprawę zaopatrzenia funkcjonariuszów policji, którzy wskutek pełnienia służby stali się niezdolnymi do pracy, oraz wdów i sierot po funkcjonariuszach policji, którzy ponieśli śmierć wskutek czynności służbowych — określi dodatkowa ustawa o odszkodowaniu funkcjonariuszów policji i ich rodzin.

Art. 39. Obowiązki funkcjonariuszów policji oraz tryb postępowania służbowego określi instrukcja Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 40. Przepisy o umundurowaniu i uzbrojeniu policji wydaje Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

Art. 41. Ustawa niniejsza otrzymuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia w Dzienniku

Praw.

Art. 42. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Przepisy przejściowe do ustawy o policji państwowej.

Art. 1. Z chwilą wprowadzenia w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą dekrety o organizacji milicji ludowej z dnia 5 grudnia 1918 r. i 7 lutego 1919 r. oraz dekret o organizacji policji komunalnej z dnia 9 stycznia 1919 r.

Art. 2. Funkcjonariusze policji komunalnej, państwowej, samorządowej, milicji ludowej, straży kolejowej oraz istniejących urzędów śledczych wcieleni zostaną do policji państwowej na ogólnych zasadach kwalifikacyjnych, przewidzianych niniejszą ustawą. W drodze wyjątku w okresie 1 roku mogą być odnośnie do wykształcenia, wieku i okresu służby próbnej czynione wyjątki od tej ustawy.

Funkcjonariusze policji komunalnej, państwowej, samorządowej, milicji ludowej, straży kolejowej i urzędów śledczych, uchylających się od wstąpienia do policji państwowej nie otrzymują odprawy, nieprzyjęci do policji otrzymują 3 miesięczną odprawę.

Art. 3. W miarę obejmowania przez władze centralne administracji ziem b. zaboru austriackiego, pruskiego i ziem wschodnich b. zaboru rosyjskiego, istniejące na tych ziemiach organizacje państwowej służby bezpieczeństwa, a w miarę wprowadzania na tych ziemiach jednolitej ustawy samorządowej, istniejące samorządowe organizacje służby bezpieczeństwa wcielone zostaną do policji państwowej w myśl zasad niniejszej ustawy i przepisów przejściowych. Przepisy wykonawcze w tej mierze wyda Minister Spraw Wewnętrznych.

Art. 4. Siedziby komend okręgowych wyznacza Minister Spraw Wewnętrznych. W razie zaś wprowadzenia w życie prawa ustanawiającego jednostki administracyjne wyższego rzędu niż powiat, okręgi policji przystosowane zostaną do tych jednostek administracyjnych, a siedziby komend okręgowych znajdować się będą w miejscach siedzib naczelników tych jednostek.

Art. 5. W razie ustanowienia naczelników jednostek administracyjnych wspomnianych w art. poprzednim, uprawnienia Ministra Spraw Wewnętrznych z art. 11 i art. 15 ustawy o policji państwowej przechodzą na tych naczelników.

Art. 6. W miastach, stanowiących odrębną jednostkę administracyjną, może Minister Spraw Wewnętrznych aż do wprowadzenia w życie ustawy o administracji państwa, względnie aż do zmiany ustroju samorządu miejskiego, poruczyć sprawowanie władzy administracyjnej I instancji komendantom policji na miasta te zamianowanym.

ANEKS DO ART. 30 USTAWY O POLICJI PAŃSTWOWEJ

Rota przysięgi służbowej.

„Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu na powierzonym mi stanowisku pożytek Państwa Polskiego oraz dobro publiczne mieć zawsze przed oczyma: Władzy zwierzchniej Państwa Polskiego wierności dochować; wszystkich obywateli kraju w równym mając zachowaniu, przepisów prawa strzec pilnie, obowiązki swoje spełniać gorliwie i sumiennie, rozkazy przełożonych wykonać dokładnie, tajemnicy urzędowej dochować.

Tak mi Panie Boże dopomóż."

Marszałek *Trąmpczyński [Wojciech]*

Wz. Prezydenta Ministrów

Minister Spraw Wewnętrznych *S.[Stanisław] Wojciechowski*

¹ Źródło: Dziennik Praw Państwa Polskiego, 1919 r., nr 61, poz. 363. Ustawa opublikowana [w:] Organizacja instytucji..., s. 33-41; również [w:] „Przegląd Policyjny"

1999, nr 1(53)-2(54), s. 181-186; [w:] Ustawy Polskiej Policji (1791-1990), Piotr Majer, Szczytno 2007, s. 121-127.